

2 KONGEBOK

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25													

KAPITTEL 1

Efter Akabs død falt Moab fra Israel.

² Akasja falt ut gjennom gitteret i sin sal i Samaria og blev syk. Da skicket han nogen sendebud avsted og sa til dem: Gå og spør Ba'al-Sebub, Ekrons gud, om jeg skal komme mig av denne sykdom!

³ Men Herrens engel sa til tisbitten Elias: Gjør dig rede og gå sendebudene fra Samarias konge i møte og si til dem: Er det fordi det ingen Gud er i Israel, at I går avsted og spør Ba'al-Sebub, Ekrons gud?

⁴ Derfor sier Herren så: Du skal ikke stige ned fra den seng du er steget op i; du skal dø. Dermed gikk Elias.

⁵ Da sendebudene vendte tilbake til ham, spurte han dem: Hvorfor er I vendt tilbake?

⁶ De svarte: En mann kom oss i møte og sa til oss: Gå tilbake til kongen som har sendt eder, og si til ham: Så sier Herren: Er det fordi det ingen Gud er i Israel, at du sender bud for å spørre Ba'al-Sebub, Ekrons gud? Derfor skal du ikke stige ned fra den seng du er steget op i; du skal dø.

⁷ Han spurte dem: Hvorledes så den mann ut som kom eder i møte og talte således til eder?

⁸ De svarte: Det var en mann i en lodden kjortel, med et lærbelte bundet om lendene. Da sa han: Det var tisbitten Elias.

⁹ Og han sendte til ham en høvedsmann over femti med sine menn; og han gikk op til ham, der han satt på toppen av fjellet, og han sa til ham: Du Guds mann! Kongen sier: Kom ned!

¹⁰ Men Elias svarte høvedsmannen over femti: Er jeg en Guds mann, så fare ild ned fra himmelen og fortære dig og dine femti mann! Da fór det ild ned fra himmelen og fortærte ham og hans femti mann.

¹¹ Så sendte han til ham en annen høvedsmann over femti med sine menn; og han tok til orde og sa til ham: Du Guds mann! Så sier kongen: Kom straks ned!

¹² Men Elias svarte dem: Er jeg en Guds mann, så fare ild ned fra himmelen og fortære dig og dine femti mann! Da fór Guds ild ned fra himmelen og fortærte ham og hans femti mann.

¹³ Så sendte han igjen en tredje høvedsmann over femti med sine menn; og denne tredje høvedsmann gikk op til Elias og falt på kne for ham og bønnfalt ham og sa til ham: Du Guds mann! La mitt liv og disse dine femti tjeneres liv være dyrt i dine øine!

¹⁴ Ild fór ned fra himmelen og fortærte begge de første høvedsmenn over femti med sine

menn; men la nu mitt liv være dyrt i dine øine!

15 Da sa Herrens engel til Elias: Gå ned med ham, og vær ikke redd ham! [kongen] Så stod han op og gikk med ham ned til kongen.

16 Og han sa til ham: Så sier Herren: Fordi du skicket sendebud og vilde spørre Ba'al-Sebub, Ekrons gud, som om det ingen Gud var i Israel som du kunde spørre derom -- derfor skal du ikke stige ned fra den seng du er steget op i; du skal dø.

17 Og han døde efter det Herrens ord som Elias hadde talt, og Joram [hans bror.] blev konge i hans sted i Judas konge Jorams, Josafats sønns annet år; for han hadde ikke nogen sønn.

18 Hvad som ellers er å fortelle om Akasja og det han gjorde, det er opskrevet i Israels kongers krønike.

KAPITTEL 2

Dengang Herren vilde ta Elias op til himmelen i en storm, gikk Elias og Elisa fra Gilgal.

2 Og Elias sa til Elisa: Bli her! For Herren har sendt mig til Betel. Men Elisa sa: Så sant Herren lever, og så sant du selv lever: Jeg forlater dig ikke. Så gikk de ned til Betel.

3 Da gikk profetenes disipler, som var i Betel, ut til Elisa og sa til ham: Vet du at Herren idag vil ta din herre bort fra dig over ditt hode? Han svarte: Ja, jeg vet det; ti bare stille!

4 Så sa Elias til ham: Elisa, bli her! For Herren har sendt mig til Jeriko. Men han sa: Så sant Herren lever, og så sant du selv lever: Jeg forlater dig ikke. Så kom de til Jeriko.

5 Da gikk profetenes disipler, som var i Jeriko, frem til Elisa og sa til ham: Vet du at Herren idag vil ta din herre bort fra dig over ditt hode? Han svarte: Ja, jeg vet det; ti bare stille!

6 Så sa Elias til ham: Bli her! For Herren har sendt mig til Jordan. Men han sa: Så sant Herren lever, og så sant du selv lever: Jeg forlater dig ikke. Så gikk de begge avsted.

7 Og femti av profetenes disipler gikk avsted og blev stående midt imot dem langt borte; men selv stod de begge ved Jordan.

8 Da tok Elias sin kappe og rullet den sammen og slo på vannet, og det skilte sig til begge sider, og de gikk begge over på det tørre.

9 Da de nu var gått over, sa Elias til Elisa: Si hvad du ønsker jeg skal gjøre for dig før jeg blir tatt bort fra dig! Elisa sa: La en dobbelt del av din ånd tilfalle mig!

10 Han svarte: Det er en stor ting du ber om; hvis du ser mig når jeg blir tatt bort fra dig, skal du få det du ber om. Ellers får du det ikke.

11 Mens de så gikk og talte sammen, kom det med én gang en gloende vogn og gloende hester og skilte dem fra hverandre; og Elias fór i stormen op til himmelen.

12 Elisa så det; da ropte han: Min far, min far, Israels vogner og ryttere! Og han så ham ikke mere. Da tok han fatt i sine klær og rev dem i to stykker.

13 Så tok han op Elias' kappe, som var falt av ham, og han vendte tilbake og stod ved Jordans bredd.

14 Og han tok Elias' kappe, som var falt av ham, og slo på vannet og sa: Hvor er Herren, Elias' Gud? Således slo også Elisa på vannet, så det skilte sig til begge sider, og han gikk over.

15 Da profetenes disipler i Jeriko, som stod midt imot ham, så ham gjøre dette, sa de: Elias' ånd hviler over Elisa. Og de kom ham i møte og bøide sig til jorden for ham.

16 Og de sa til ham: Der er her hos dine tjenere femti sterke menn; la dem gå avsted og lete efter din herre! Kanskje Herrens Ånd har tatt ham og kastet ham på et eller annet fjell

eller i en eller annen dal. Han svarte: I skal ikke sende noen avsted.

17 Men da de lenge blev ved å trenge inn på ham, sa han: Send dem da avsted! Så sendte de femti mann avsted, og de lette i tre dager, men fant ham ikke.

18 Og de vendte tilbake til ham, mens han ennå opholdt sig i Jeriko; og han sa til dem: Sa jeg ikke til eder at I ikke skulde gå?

19 Mennene i byen sa til Elisa: Byen ligger godt til, som min herre ser; men vannet er dårlig, og landet lider under for tidlige fødsler.

20 Da sa han: Hent mig en ny skål og legg salt i den! Så gjorde de det.

21 Og han gikk ut til det sted hvor vannet vellet frem, og kastet salt nedi og sa: Så sier Herren: Nu har jeg gjort dette vann godt; det skal ikke mere volde død eller for tidlige fødsler.

22 Og vannet blev godt og har så vært til denne dag, efter det ord som Elisa hadde talt.

23 Derfra gikk han op til Betel, og mens han gikk opefter veien, kom det noen smågutter ut fra byen; de spottet ham og ropte til ham: Kom her op, din snauskalle! Kom her op, din snauskalle!

24 Da han så vendte sig om og fikk se dem, lyste han forbannelse over dem i Herrens navn; da kom det to bjørner ut av skogen og sønderrev to og firti av barna.

25 Derfra gikk han til Karmel-fjellet og vendte derfra tilbake til Samaria.

KAPITTEL 3

Joram, Akabs sønn, blev konge over Israel i Samaria i Judas konge Josafats attende år, og han regjerte tolv år.

2 Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine, dog ikke som sin far og mor; for han tok bort den Ba'al-støtte som hans far hadde latt gjøre.

3 Dog blev han hengende ved Jeroboams, Nebats sønns synder, de synder som Jeroboam hadde fått Israel til å gjøre; dem vek han ikke fra.

4 Mesa, kongen i Moab, hadde meget fe, og han betalte i skatt til Israels konge hundre tusen lam og ull av hundre tusen værer.

5 Men da Akab var død, falt kongen i Moab fra Israels konge.

6 Da drog kong Joram ut fra Samaria og mønstret hele Israel.

7 Så sendte han bud til Judas konge Josafat og lot si: Moabs konge er falt fra mig; vil du dra med mig og stride mot Moab? Han svarte: Ja, jeg vil dra med; som du, så jeg, som ditt folk, så mitt folk, som dine hester, så mine hester.

8 Og han spurte: Hvilken vei skal vi dra dit op? Han svarte: Gjennem Edoms ørken.

9 Så drog Israels konge og Judas konge og Edoms konge avsted, og da de hadde faret syv dagsreiser omkring, fantes det ikke vann, hverken for hæren eller for buskapen som de hadde med sig.

10 Da sa Israels konge: Akk, at Herren har kalt disse tre konger hit for å gi dem i Moabs hånd!

11 Men Josafat sa: Er det ikke noen av Herrens profeter her, så vi kunde spørre Herren til råds gjennom ham? Da svarte en av Israels konges tjenere: Elisa, Safats sønn, er her, han som helte vann over Elias' hender. [de. tjente ham]

12 Så drog Israels konge og Josafat og Edoms konge ned til ham.

13 Men Elisa sa til Israels konge: Hvad har jeg med dig å gjøre? Gå du til din fars profeter og til din mors profeter! Israels konge svarte ham: Tal ikke så! For Herren har kalt disse tre

konger hit for å gi dem i Moabs hånd.

14 Da sa Elisa: Så sant Herren, hærskares Gud, lever, han hvis tjener jeg er: Var det ikke for Judas konge Josafats skyld, så vilde jeg ikke ense dig eller se på dig.

15 Men hent nu en harpespiller til mig! Da så harpespilleren spilte på sin harpe, kom Herrens Ånd over ham.

16 Og han sa: Så sier Herren: Gjør grøft ved grøft i dalen her!

17 For sa sier Herren: I skal ikke se vind og ikke se regn, men allikevel skal denne dal fylles med vann, så I får drikke, både I selv og eders buskap og eders kløvdyr.

18 Men dette er ikke nok i Herrens øine; han vil også gi Moab i eders hånd.

19 Og I skal innta hver fast by og hver storby, og hvert godt tre skal I felle, og alle vannkilder skal I tilstoppe, og hvert godt stykke land skal I ødelegge med sten.

20 Og morgenen etter, ved den tid matofferet blir båret frem, da kom det vann fra Edoms-kanten, og landet fyltes med vann.

21 Da moabittene fikk høre at kongene hadde draget op for å stride mot dem, blev de alle kalt sammen, så mange som på nogen måte kunde bære våben, og de stilte sig op ved grensen.

22 Men tidlig om morgenen, da solen gikk op over vannet, så det ut for moabittene som om vannet foran dem var rødt som blod.

23 Og de sa: Det er blod; kongene har gjort ende på hverandre og slått hverandre ihjel. Nu til plyndring, moabitter!

24 Men da de kom til Israels leir, reiste Israelittene sig og slo moabittene, som flyktet for dem, og de trengte inn i landet og slo atter moabittene.

25 De rev ned byene, og på hvert godt stykke land kastet de hver sin sten og fylte det op, og hver vannkilde tilstoppet de, og hvert godt tre felte de, så det ikke blev levnet annet enn stenene i Kir-Hareset; og denne by omringet slyngekasterne og skjøt på den.

26 Da Moabs konge så at striden blev ham for hård, tok han med sig syv hundre våbenføre menn og vilde bryte igjennem på den kant hvor Edoms konge stod; men de kunde ikke.

27 Da tok han sin førstefødte sønn, som skulde bli konge i hans sted, og ofret ham som brennoffer på muren. Da kom det en stor vrede over Israel, og de brøt op derfra og vendte tilbake til sitt land.

KAPITTEL 4

En kvinne som var hustru til en av profetenes disipler, ropte til Elisa og sa: Din tjener, min mann, er død, og du vet at din tjener fryktet Herren; og nu kommer en som han stod i gjeld til, og vil ta begge mine sønner til træler.

2 Elisa sa til henne: Hvad kan jeg gjøre for dig? Si mig: Hvad har du i huset? Hun svarte: Din tjenerinne har intet annet i huset enn en krukke med salve-olje.

3 Da sa han: Gå til alle dine naboer og be om å få låne hjem noen tomme kar, bare ikke for få!

4 Gå så inn og lukk døren efter dig og dine sønner og hell oljen i alle karene, og efter hvert som de blir fulle, skal du sette dem bort.

5 Og hun gikk fra ham og lukket døren efter sig og sine sønner; de bar karene frem til henne, og hun helte i.

6 Og da karene var fulle, sa hun til sin sønn: Bær ennu et kar frem til mig! Men han svarte:

Det er ikke flere kar. Da stanset oljen.

⁷ Så kom hun og fortalte det til den Guds mann, og han sa: Gå og selg oljen og betal din gjeld; så kan du og dine sønner leve av det som blir tilovers.

⁸ En dag gikk Elisa over til Sunem; en velstående kvinne som bodde der, nødde ham til å ete hos sig; og så ofte han siden drog der forbi, tok han inn der og fikk sig mat.

⁹ Engang sa hun til sin mann: Hør her, jeg vet at han som jevnlig drar forbi oss, er en hellig Guds mann.

¹⁰ La oss gjøre et lite tak-kammer med murvegger og sette inn der en seng for ham og et bord og en stol og en lysestake; når han så kommer til oss, kan han ta inn der.

¹¹ Så kom han dit en dag og tok inn i tak-kammeret og la sig der.

¹² Og han sa til sin dreng Gehasi: Kall på den sunamittiske kone som bor her! Så kalte han på henne, og hun trådte frem for ham.

¹³ Han hadde sagt til ham: Si til henne: Nu har du hatt all denne uro for vår skyld; hvad kan jeg gjøre for dig? Er det noget jeg kan tale til kongen om for dig eller til hærføreren? Hun svarte: Jeg bor jo her midt iblandt mitt folk.

¹⁴ Så sa han: Hvad kan jeg da gjøre for henne? Gehasi svarte: Jo, hun har ingen sønn, og hennes mann er gammel.

¹⁵ Da sa han: Kall på henne! Så kalte han på henne, og hun trådte frem i døren.

¹⁶ Da sa han: Til næste år ved denne tid skal du holde en sønn i dine armer. Men hun sa: Nei, min herre, du som er en Guds mann! Lyv ikke for din tjenerinne!

¹⁷ Og kvinnen blev fruktsommelig og fødte en sønn det følgende år nettop på den tid som Elisa hadde sagt henne.

¹⁸ Da barnet blev større, hendte det en dag at han gikk ut til sin far, som var ute hos høstfolkene.

¹⁹ Og han sa til sin far: Mitt hode! Mitt hode! Da sa faren til sin dreng: Bær ham hjem til hans mor!

²⁰ Og han tok ham og bar ham hjem til hans mor, og han satt på hennes kne til om middagen; da døde han.

²¹ Hun gikk op og la ham på den Guds manns seng og lukket efter ham og gikk ut.

²² Så kalte hun på sin mann og sa: Send en av drengene til mig med en aseninne! Så vil jeg skynde mig avsted til den Guds mann og så komme tilbake.

²³ Han sa: Hvorfor vil du gå til ham idag? Det er jo hverken nymåne eller sabbat. Men hun sa: La mig bare gå!

²⁴ Så lot hun aseninnen sale og sa til sin dreng: Led den og gå avsted, stans mig ikke mens jeg rider, uten jeg sier dig til!

²⁵ Så drog hun avsted og kom til den Guds mann på Karmel-fjellet. Da den Guds mann så henne et stykke borte, sa han til sin dreng Gehasi: Se, der kommer konen fra Sunem.

²⁶ Spring henne nu i møte og si til henne: Står det vel til med dig og med din mann og med barnet? Hun svarte: Ja, det står vel til.

²⁷ Men da hun kom op på fjellet til den Guds mann, omfavnet hun hans føtter; da gikk Gehasi frem og vilde støte henne bort, men den Guds mann sa: La henne være! For hun har en stor hjertesorg; men Herren har skjult det for mig og ikke latt mig få vite det.

²⁸ Hun sa: Har jeg vel bedt min herre om en sønn? Sa jeg ikke: Du må ikke narre mig?

²⁹ Da sa han til Gehasi: Omgjord dine lender og ta min stav i hånden og gå avsted! Møter du nogen, så hils ikke på ham, og hilser nogen på dig, så svar ham ikke, og legg min stav på guttens ansikt.

- ³⁰ Men guttens mor sa: Så sant Herren lever, og så sant du selv lever: Jeg forlater dig ikke. Da stod han op og fulgte med henne.
- ³¹ Gehasi gikk i forveien og la staven på guttens ansikt; men det hørtes ikke en lyd og viste sig ikke noget tegn til at han merket noget. Så vendte han tilbake og gikk Elisa i møte og fortalte ham det og sa: Gutten våknet ikke.
- ³² Og da Elisa kom til huset, fikk han se at gutten lå død på hans seng.
- ³³ Så gikk han inn og lukket døren til og bad til Herren.
- ³⁴ Derefter steg han op og la sig over barnet med sin munn mot dets munn og sine øine mot dets øine og sine hender på dets hender, og da han således bøde sig over barnet, blev dets legeme varmt.
- ³⁵ Så stod han op igjen og gikk en gang frem og tilbake i kammeret; derefter steg han atter op og bøde sig over gutten; da nøs gutten syv ganger og slo øinene op.
- ³⁶ Da kalte han på Gehasi og sa: Kall på den sunamittiske kone! Han kalte på henne, og da hun kom inn til ham, sa han: Ta din sønn!
- ³⁷ Og hun kom og falt ned for hans føtter og bøde sig til jorden; så tok hun sin sønn og gikk ut.
- ³⁸ Elisa vendte tilbake til Gilgal; det var dengang hungersnød i landet, og da profetenes disipler engang satt der hos ham, sa han til sin dreng: Sett den store gryte over og kok en rett mat for profetenes disipler!
- ³⁹ Da gikk en av dem ut på marken for å sanke urter, og han fant en vill slyngplante og sanket av den ville gresskar, sin kappe full, og da han kom inn, skar han dem op i matgryten; for de kjente ikke til dem.
- ⁴⁰ Så øste de op for mennene forat de skulde ete; men da de begynte å ete av retten, skrek de op og ropte: Det er død i gryten, du Guds mann! Og de kunde ikke ete.
- ⁴¹ Da sa han: Hent noget mel! Og han kastet det i gryten og sa: ¥s op for folket, så de kan få ete! Og da var det ikke mere noget skadelig i gryten.
- ⁴² Engang kom det en mann fra Ba'al-Salisa og han hadde med til den Guds mann brød som var bakt av førstegrøden, tyve byggbrød, og nyhøstet korn i sin pose. Da sa Elisa: Gi det til folket, så de kan få ete!
- ⁴³ Men hans tjener sa: Hvorledes kan jeg sette dette frem for hundre mann? Han svarte: Gi det til folket, så de kan få ete! For så sier Herren: De skal ete og få tilovers.
- ⁴⁴ Så satte han det frem for dem, og de åt og fikk tilovers efter Herrens ord.

KAPITTEL 5

Na'aman, den syriske konges hærfører, hadde meget å si hos sin herre og var høit aktet, for ved ham hadde Herren gitt Syria seier; han var en veldig krigsmann, men spedalsk.

² Syrerne hadde engang gjort et herjetog og bortført en liten pike som fange fra Israels land; og hun tjente nu hos Na'amans hustru.

³ Hun sa til sin frue: Bare min herre var hos profeten i Samaria! Da skulde nok han fri ham fra hans spedalskhet.

⁴ Na'aman gikk inn til sin herre og fortalte ham det og sa: Så og så har piken fra Israels land sagt.

⁵ Da sa kongen i Syria: Dra dit, så vil jeg sende et brev til Israels konge. Han drog avsted og tok med sig ti talenter sølv og seks tusen sekel gull og ti festklædninger.

⁶ Han overgav brevet til Israels konge, og i det stod det: Når nu dette brev kommer til dig,

så vil du se at jeg har sendt min tjener Na'aman til dig, forat du skal fri ham fra hans spedalskhet.

⁷ Da Israels konge hadde lest brevet, sønderrev han sine klær og sa: Er jeg Gud, så jeg kan døde og gjøre levende, siden han sender bud til mig og vil at jeg skal fri en mann fra hans spedalskhet? Nu ser I vel grant at han søker en leilighet til strid med mig.

⁸ Men da Elisa, den Guds mann, hørte at Israels konge hadde sønderrevet sine klær, sendte han bud til kongen og lot si: Hvorfor har du sønderrevet dine klær? La ham komme til mig! Så skal han kjenne at der er en profet i Israel.

⁹ Så kom Na'aman med sine hester og sin vogn og holdt ved døren til Elisas hus.

¹⁰ Og Elisa sendte et bud ut til ham og lot si: Gå og bad dig syv ganger i Jordan! Så skal ditt kjøtt bli friskt igjen, og du skal bli ren.

¹¹ Da blev Na'aman vred og drog bort og sa: Jeg tenkte at han vilde komme ut til mig og stå frem og påkalle Herrens, sin Guds navn og føre sin hånd frem og tilbake over det syke sted og ta bort spedalskheten.

¹² Er ikke elvene ved Damaskus, Abana og Parpar, bedre enn alle Israels vann? Kunde jeg ikke bade mig i dem og bli ren? Og han vendte om og drog bort i vrede.

¹³ Men hans tjenere trådte frem og talte til ham og sa: Min far! Dersom profeten hadde pålagt dig noget svært, vilde du da ikke ha gjort det? Hvor meget mere når han bare sier til dig: Bad dig, så skal du bli ren!

¹⁴ Da drog han ned og dukket sig syv ganger i Jordan efter den Guds manns ord; og hans kjøtt blev friskt som på en liten gutt, og han blev ren.

¹⁵ Og han vendte tilbake til den Guds mann med hele sitt følge, og da han kom dit, trådte han frem for ham og sa: Nu vet jeg at det ikke er nogen Gud på hele jorden uten i Israel; sa ta nu imot en gave av din tjener!

¹⁶ Men han sa: Så sant Herren lever, han hvis tjener jeg er: Jeg tar ikke imot noget. Og han bad ham inntrengende om å ta imot, men han vilde ikke.

¹⁷ Da sa Na'aman: Siden du ikke vil, så la dog din tjener få så meget jord som et par mulesler kan bære! For din tjener vil ikke mere ofre brennoffer eller slaktoffer til andre guder, men til Herren alene.

¹⁸ Men én ting tilgi Herren din tjener: Når min herre [kongen i Syria.] går inn Rimmons hus for å tilbede der, og han støtter sig til min hånd, og jeg kaster mig ned der i Rimmons hus, så la Herren din tjener få tilgivelse for dette at jeg kaster mig ned i Rimmons hus!

¹⁹ Han svarte ham: Dra bort i fred! Så drog han fra ham, men da han var kommet et stykke på veien,

²⁰ da tenkte Gehasi, den Guds mann Elisas dreng: Min herre har spart denne syrer Na'aman og ikke tatt imot av ham det han hadde hatt med sig; så sant Herren lever, vil jeg springe efter ham og få noget av ham.

²¹ Så skyndte Gehasi sig efter Na'aman; og da Na'aman så en springe efter ham, steg han i hast ned av vognen og gikk ham i møte og sa: Står alt vel til?

²² Han sa: Ja, men min herre har sendt mig og lar si: Just nu er det kommet to unge menn til mig fra Efra'im-fjellene, to av profetenes disipler; gi dem en talent sølv og to festklædninger!

²³ Na'aman svarte: Vær så snild og ta to talenter! Og han bad ham inntrengende og knyttet to talenter sølv inn i to punger og tok to festklædninger og overgav det til to av sine drenger, og de bar det foran ham;

²⁴ men da han kom til bakken, tok han det av deres hånd og gjemte det i huset, og han bad farvel med mennene, og de drog sin vei.

²⁵ Og selv gikk han inn og trådte frem for sin herre. Da spurte Elisa ham: Hvor kommer du fra, Gehasi? Han svarte: Din tjener har ikke vært noget sted.

²⁶ Men han sa til ham: Var jeg ikke til stede i ånden da mannen vendte om fra sin vogn og gikk dig i møte? Er det nu tid til å ta imot sølv og få sig klær og oljetrær og vingårder og småfe og storfe og tjenere og tjenestepiker?

²⁷ Derfor skal Na'amans spedalskhed henge ved dig og ved din ætt til evig tid. Så gikk han ut fra ham og var spedalsk, hvit som sne.

KAPITTEL 6

Profetenes disipler sa til Elisa: Huset som vi sitter i her hos dig, er for trangt for oss.

² La oss få gå til Jordan og der hente hver sin bjelke og så bygge oss et hus der som vi kan holde til i! Han svarte: Ja, gjør det!

³ Da sa en av dem: Vær så snild og gå med dine tjenere! Han svarte: Ja, jeg skal gå med.

⁴ Så gikk han med dem, og da de kom til Jordan, tok de til å felle trær.

⁵ Men da en av dem felte sin bjelke, falt øksen i vannet; da ropte han: Å, min herre, den var enda lånt.

⁶ Da sa den Guds mann: Hvor falt den? Han viste ham stedet; da hugg han av et stykke tre og kastet det dit ned og fikk øksen til å flyte op.

⁷ Og han sa: Ta den op! Så rakte mannen ut hånden og tok den.

⁸ Kongen i Syria lå i krig med Israel; og han rådførte sig med sine menn og sa: På det og det sted vil jeg slå leir.

⁹ Men den Guds mann sendte bud til Israels konge og lot si: Ta dig i vare for å dra forbi dette sted! For der vil syrerne dra ned.

¹⁰ Så sendte Israels konge folk til det sted som den Guds mann hadde nevnt for ham og advart ham for, og han tok sig i vare der. Dette hendte ikke bare en gang, men flere ganger.

¹¹ Kongen i Syria blev meget urolig over dette; han kalte sine menn til sig og sa til dem: Kan I ikke si mig hvem det er av våre folk som holder med Israels konge?

¹² Da sa en av hans menn: Det har sig ikke så, herre konge; det er Elisa, profeten i Israel, som åpenbarer for Israels konge hvert ord du taler i ditt sovekammer.

¹³ Han sa: Gå og se å få rede på hvor han er, så jeg kan sende folk dit og la ham hente! Da det så blev meldt ham at han var i Dotan,

¹⁴ sendte han hester og vogner og en stor hær dit; de kom der om natten og omringet byen.

¹⁵ Og da den Guds manns tjener tidlig om morgenen gikk ut, fikk han se at en hær med hester og vogner omringet byen. Da sa hans dreng til ham: Å, min herre, hvad skal vi gjøre?

¹⁶ Han svarte: Vær ikke redd! De som er med oss, er flere enn de som er med dem.

¹⁷ Og Elisa bad og sa: Herre! Oplat hans øine, så han kan se! Og Herren oplot drengens øine, og han fikk se at fjellet var fullt av gloende hester og vogner rundt omkring Elisa.

¹⁸ Da så syrerne kom ned til ham, bad Elisa til Herren og sa: Slå dette folk med blindhet! Og han slo dem med blindhet, som Elisa hadde bedt om.

¹⁹ Da sa Elisa til dem: Dette er ikke den rette vei og ikke den rette by; følg mig, så skal jeg føre eder til den mann I leter efter. Så førte han dem til Samaria.

²⁰ Og da de kom inn i Samaria, sa Elisa: Herre, oplat deres øine, så de kan se! Og Herren

oplot deres øine, og de fikk se at de var midt i Samaria.

21 Da Israels konge så dem, sa han til Elisa: Skal jeg hugge dem ned, min far, skal jeg hugge dem ned?

22 Han svarte: Du skal ikke hugge dem ned; hugger du vel ned dem som du gjør til fanger med ditt sverd og din bue? [du dreper ikke engang krigsfanger, langt mindre bør du da drepe disse] Sett brød og vann for dem, så de kan ete og drikke og så vende tilbake til sin herre!

23 Da lot han stille til et måltid for dem, og de åt og derefter lot han dem fare, vendte tilbake til sin herre. Siden kom det ikke mere syriske herjeflokker inn i Israels land.

24 Nogen tid efter samlet kongen i Syria Benhadad hele sin hær og drog op og kringsatte Samaria.

25 Og mens de holdt Samaria kringsatt, blev det så stor hungersnød i byen at til sist hodet av et asen kostet åtti sekel sølv, og fjerdedelen av en kab duemøkk fem sekel sølv.

26 Og da Israels konge engang gikk omkring på muren, ropte en kvinne til ham: Hjelp, herre konge!

27 Han svarte: Når Herren ikke vil hjelpe dig, hvorfra skulde da jeg hente hjelp til dig? Fra treskeplassen eller fra vinpersen?

28 Og kongen spurte henne: Hva fattes dig? Hun svarte: Denne kvinne sa til mig: Kom hit med din sønn, så vil vi ete ham idag, og imorgen vil vi ete min sønn.

29 Så kokte vi min sønn og åt ham. Dagen efter sa jeg til henne: Kom nu hit med din sønn, så vil vi ete ham. Men hun gjemte bort sin sønn.

30 Da kongen hørte det som kvinnen fortalte, sønderrev han sine klær, som han gikk der omkring på muren; da fikk folket se at han hadde sekk innenfor på sitt legeme.

31 Og han sa: Gud la det gå mig ille både nu og siden, om Elisas, Safats sønns hode skal bli sittende på ham idag!

32 Mens Elisa satt i sitt hus, og de eldste satt der hos ham, sendte kongen en mann dit foran sig; men før budet kom til ham, [Elisa] sa han til de eldste: Ser I at denne mordersønn [Akabs sønn] har sendt bud hit for å ta mitt hode? Se nu til å stenge døren når budet kommer, og trykke ham tilbake med den! Høres ikke allerede lyden av hans herres trin efter ham?

33 Mens han ennå talte med dem, kom budet ned til ham. Da sa han: [kongen som var kommet efter budet] Se for en ulykke det er kommet fra Herren! Hvorfor skulde jeg lenger bie på Herren?

KAPITTEL 7

Da sa Elisa: Hør Herrens ord! Så sier Herren: Imorgen ved denne tid skal et mål fint mel være å få for en sekel og likeså to mål bygg for en sekel i Samarias port.

2 Men den høvedsmann hvis hånd kongen støttet sig på, svarte den Guds mann: Om så Herren gjorde luker på himmelen, hvorledes skulde slikt kunne hende? Han svarte: Du skal få se det med egne øine, men ikke få ete derav.

3 Foran byporten var det fire spedalske menn; de sa til hverandre: Hvorfor skal vi bli sittende her til vi dør?

4 Sier vi: Vi vil gå inn i byen, så er det hungersnød i byen, og vi må dø der, og blir vi sittende her, må vi også dø; så kom nu og la oss gå over til syrernes leir! Lar de oss leve, så lever vi, og dreper de oss, så dør vi.

5 Så stod de op i aftenskumringen for å gå inn i syrernes leir; og da de kom til utkanten av

syrernes leir, fantes det ikke en mann der.

⁶ For Herren hadde latt syrernes leir høre lyd av vogner og hester, lyden av en stor hær; da sa de til hverandre: Du skal se Israels konge har leid hetittenes konger og Egyptens konger mot oss til å overfalle oss.

⁷ Og de brøt op i aftenskumringen og flyktet; de forlot sine telt og sine hester og asener, hele leiren som den stod der, og flyktet for å berge livet.

⁸ Da nu de spedalske kom til utkanten av leiren, gikk de inn i et telt og åt og drakk, og de tok sølv og gull og klær der og gikk bort og skjulte det; derefter vendte de tilbake og gikk inn i et annet telt og tok hvad der var, og gikk bort og skjulte det.

⁹ Men så sa de til hverandre: Det er ikke rett det vi gjør; idag kan vi bære frem et gledelig budskap; tier vi stille og venter til morgenen gryr, så faller det skyld på oss; så kom nu og la oss gå inn og melde det i kongens hus!

¹⁰ Så kom de og ropte til vakten ved byporten og fortalte det og sa: Vi kom til syrernes leir; det var ikke en mann å se eller lyden av et menneske å høre, men hestene og asenene stod bundet, og teltene var som de pleier å være.

¹¹ Portvokterne ropte det ut, og det blev meldt helt inn i kongens hus.

¹² Da stod kongen op om natten og sa til sine menn: Jeg skal si eder hvad syrerne har gjort mot oss; de vet at vi lider hunger, derfor har de draget ut av leiren for å skjule sig på marken og tenker som så: Når de nu drar ut av byen, så griper vi dem levende, og så kan vi komme inn i byen.

¹³ Men en av hans menn svarte: La nogen av dine folk ta fem av de hester som ennu er tilbake her i byen! Det kan jo ikke gå dem verre enn hele mengden av israelitter som ennu er tilbake her, eller verre enn hele mengden av israelitter som er omkommet. Og la oss så sende dem avsted, så får vi se!

¹⁴ Da tok de to vogner med hester for, og kongen sendte dem efter syrernes hær og sa: Dra avsted og se hvordan det har sig!

¹⁵ Så drog de efter dem like til Jordan og fant hele veien full av klær og andre ting som syrerne hadde kastet fra sig da de i angst ilte avsted; og sendebudene vendte tilbake og meldte det til kongen.

¹⁶ Så gikk folket ut og plyndret syrernes leir; da blev et mål fint mel å få for en sekel og likeså to mål bygg for en sekel, efter Herrens ord.

¹⁷ Kongen hadde satt den høvedsmann hvis hånd han støttet sig på, til å ha opsyn med porten; men folket trådte ham ned i porten, så han døde, således som den Guds mann hadde sagt -- som han hadde sagt dengang kongen kom ned til ham.

¹⁸ For da den Guds mann sa til kongen: Imorgen ved denne tid skal to mål bygg være å få for en sekel og likeså et mål fint mel for en sekel i Samarias port,

¹⁹ da svarte høvedsmannen den Guds mann: Om så Herren gjorde luker på himmelen, hvorledes skulde det kunne gå således til? Han svarte: Du skal få se det med egne øine, men ikke få ete derav.

²⁰ Og således gikk det ham; folket trådte ham ned i porten, så han døde.

KAPITTEL 8

Elisa sa til den kvinne hvis sønn han hadde gjort levende: Gjør dig rede og dra bort med hele ditt hus og ophold dig på et eller annet fremmed sted! For Herren har kalt på hungersnøden, og den kommer også over landet og skal vare i syv år.

² Og kvinnen gjorde sig rede og gjorde efter den Guds manns ord; hun drog bort med hele

sitt hus og opholdt sig som fremmed i filistrenes land i syv år.

³ Men da syv år var gått, vendte kvinnen tilbake fra filistrenes land; og hun gikk avsted for å be kongen om hans hjelp til å få igjen sitt hus og sin jord.

⁴ Kongen holdt da på å tale med Gehasi, den Guds manns dreng, og sa: Fortell mig om alle de store gjerninger Elisa har gjort!

⁵ Og just som han fortalte kongen at han hadde gjort den døde levende, kom den kvinne hvis sønn han hadde gjort levende, og bad kongen om hans hjelp til å få sitt hus og sin jord. Da sa Gehasi: Herre konge! Her er kvinnen, og her er hennes sønn som Elisa gjorde levende.

⁶ Så spurte kongen kvinnen, og hun fortalte ham det; og kongen lot henne få en av hofffolkene med sig og sa: Sørg for at hun får igjen alt det som hører henne til, og alt hvad hennes jord har kastet av sig fra den dag hun forlot landet, og til nu!

⁷ Elisa kom til Damaskus mens kongen i Syria Benhadad lå syk. Da det blev fortalt kongen at den Guds mann var kommet dit,

⁸ sa han til Hasael: Ta en gave med dig og gå den Guds mann i møte og spør Herren gjennom ham om jeg skal komme mig av denne sykdom!

⁹ Så drog Hasael ham i møte og tok en gave med sig av det beste som fantes i Damaskus, så meget som firti kameler kunde bære; og han kom og stod frem for ham og sa: Din sønn Benhadad, kongen i Syria, har sendt mig til dig og lar spørre: Skal jeg komme mig av denne sykdom?

¹⁰ Elisa svarte: Gå du bare og si til ham: Du skal leve [hvad jeg vet at du i alle tilfelle vil gjøre.] Men Herren har latt mig se at han skal dø.

¹¹ Og den Guds mann holdt sine øine festet på ham overmåde lenge og begynte å gråte.

¹² Da sa Hasael: Hvorfor gråter min herre? Han svarte: Fordi jeg vet at du skal gjøre Israels barn meget ondt; deres festninger skal du sette ild på, deres unge menn skal du drepe med sverdet, deres små barn skal du knuse, og deres fruktsommelige kvinner skal du opskjære.

¹³ Hasael sa: Hvad er din tjener, den hund, at han skulde gjøre så store ting? Elisa svarte: Herren har latt mig se dig som konge over Syria.

¹⁴ Så forlot han Elisa og kom til sin herre; han spurte ham: Hvad sa Elisa til dig? Han svarte: Han sa til mig at du skal leve.

¹⁵ Men dagen efter tok han et teppe og dyppet det i vann og bredte det over hans ansikt, og han døde; og Hasael blev konge i hans sted.

¹⁶ I Israels konge Jorams, Akabs sønns femte år, mens Josafat ennu var konge i Juda, blev Joram, Josafats sønn, konge i Juda.

¹⁷ Han var to og tretti år gammel da han blev konge, og regjerte åtte år i Jerusalem.

¹⁸ Han vandret på Israels kongers vei, likesom Akabs hus hadde gjort, for han hadde en datter av Akab til hustru, og han gjorde hvad ondt var i Herrens øine.

¹⁹ Men Herren vilde ikke ødelegge Juda for sin tjener Davids skyld, fordi han hadde lovt ham at han vilde la en lampe brenne for ham og hans sønner gjennom alle tider.

²⁰ I hans dager falt Edom fra Juda og tok sig en konge.

²¹ Da drog Joram over til Sa'ir med alle sine stridsvogner; han brøt op om natten og slo edomittene, som hadde omringet ham, og høvedsmennene over deres vogner; men folket flyktet til sine hjem.

²² Således falt Edom fra Juda og har vært skilt fra dem til den dag idag; på samme tid falt også Libna fra.

²³ Hvad som ellers er å fortelle om Joram og om alt det han gjorde, er opskrevet i Judas

kongers krønike.

²⁴ Og Joram la sig til hvile hos sine fedre og blev begravet hos sine fedre i Davids stad; og hans sønn Akasja blev konge i hans sted.

²⁵ I Israels konge Jorams, Akabs sønns tolvte år, blev Akasja, Jorams sønn, konge i Juda.

²⁶ Akasja var to og tyve år gammel da han blev konge, og regjerte ett år i Jerusalem; hans mor hette Atalja og var en datter [sønnedatter] av Israels konge Omri.

²⁷ Han vandret på samme vei som Akabs hus og gjorde hvad ondt var i Herrens øine, likesom Akabs hus; for han var en slektning av Akabs hus.

²⁸ Sammen med Joram, Akabs sønn, drog han ut i krig mot Hasael, kongen i Syria, og stred mot ham ved Ramot i Gilead. Men syrerne såret Joram.

²⁹ Da vendte kong Joram tilbake for å la sig læge i Jisre'el for de sår syrerne hadde slått ham ved Rama da han stred mot Syrias konge Hasael; og Judas konge Akasja, Jorams sønn, drog ned til Jisre'el for å se til Joram, Akabs sønn, fordi han var syk.

KAPITTEL 9

Profeten Elisa kalte på en av profetenes disipler og sa til ham: Omgjord dine lender og ta denne oljekrukke i din hånd og gå til Ramot i Gilead!

² Når du kommer dit, skal du opsøke Jehu, sønn av Nimsis sønn Josafat, og gå så inn og be ham stå op der han sitter blandt sine brødre, og før ham inn i det innerste kammer.

³ Ta så oljekrukken og hell den ut over hans hode og si: Så sier Herren: Jeg har salvet dig til konge over Israel! Så skal du åpne døren og flykte og ikke dryge.

⁴ Så gikk den unge mann -- den unge profet -- til Ramot i Gilead.

⁵ Og da han kom dit, så han hærens høvedsmenn sitte der; og han sa: Jeg har noget å si dig, høvedsmann! Da sa Jehu: Hvem av alle oss her? Han svarte: Dig, høvedsmann!

⁶ Da stod han op og gikk inn i huset, og han helte oljen ut over hans hode og sa til ham: Så sier Herren, Israels Gud: Jeg har salvet dig til konge over Herrens folk, over Israel.

⁷ Du skal gjøre ende på din herre Akabs hus, for jeg vil hevne mine tjenere profetenes blod og alle Herrens tjeneres blod på Jesabel.

⁸ Og hele Akabs hus skal gå til grunne; jeg vil utrydde alle menn av Akabs ætt, både myndige og umyndige, i Israel.

⁹ Jeg vil gjøre med Akabs hus som med Jeroboams, Nebats sønns hus, og med Baesas, Akias sønns hus.

¹⁰ Og Jesabel skal hundene fortære på Jisre'els mark, og ingen skal begrave henne. Så åpnet han døren og flyktet.

¹¹ Da Jehu kom ut til sin herres menn, spurte de ham: Står alt vel til? Hvorfor kom denne gale mann til dig? Han svarte: I kjenner jo mannen og hans underlige tanker.

¹² Men de sa: Du taler ikke sant; si oss hvad det er! Da sa han: Så og så talte han til mig og sa: Så sier Herren: Jeg har salvet dig til konge over Israel.

¹³ Da skyndte de sig og tok hver sin kappe og la dem under ham på trappetrinene; og de støtte i basunen og ropte: Jehu er konge!

¹⁴ Således fikk Jehu, sønn av Nimsis sønn Josafat, en sammensvergelse i stand mot Joram -- Joram hadde med hele Israel ligget på vakt ved Ramot i Gilead mot kongen i Syria Hasael;

¹⁵ men selv var kong Joram vendt tilbake for å la sig læge i Jisre'el for de sår syrerne hadde slått ham da han stred mot Syrias konge Hasael. -- Og Jehu sa: Hvis I så synes, så

la ingen rømme og slippe ut av byen, så han kunde gå avsted og kunngjøre det i Jisre'el!

16 Så steg Jehu op i sin vogn og drog til Jisre'el, for Joram lå syk der; og Judas konge Akasja hadde draget der ned for å se til Joram.

17 Vekteren som stod på tårnet i Jisre'el, ropte da han så Jehu komme med sin flokk: Jeg ser en flokk som kommer. Da sa Joram: Ta og send en rytter for å møte dem og spørre: Kommer I med fred?

18 Rytteren drog ham i møte og sa: Så sier kongen: Kommer I med fred? Jehu svarte: Hva kommer det dig ved? Vend om og følg mig! Vekteren meldte det og sa: Budet har nådd frem til dem, men kommer ikke tilbake.

19 Da sendte han en annen rytter, og da han kom til dem, sa han: Så sier kongen: Kommer I med fred? Jehu svarte: Hva kommer det dig ved? Vend om og følg mig!

20 Vekteren meldte det og sa: Han har nådd frem til dem, men kommer ikke tilbake. Etter måten de farer frem på, ser det ut som det kunde være Jehu, Nimsis sønn; for han farer frem som en rasende.

21 Da sa Joram: Spenn for! Og de spente for hans vogn; og Israels konge Joram og Judas konge Akasja drog ut, hver på sin vogn; de drog Jehu i møte og traff ham på jisre'elitten Nabots mark.

22 Da Joram fikk øie på Jehu, spurte han: Kommer du med fred, Jehu? Han svarte: Hvorledes kan du tale om fred så lenge din mor Jesabel holder på med sitt horelevnet og sine mange trolldomskunster?

23 Da vendte Joram om og flyktet, og han ropte til Akasja: Det er forræderi, Akasja!

24 Men Jehu grep sin bue med hånden og skjøt Joram mellom armene, så pilen gikk ut gjennom hjertet, og han sank ned i sin vogn.

25 Da sa Jehu til sin høvedsmann Bidkar: Ta og kast ham inn på jisre'elitten Nabots mark! Kom i hu hvorledes jeg og du red sammen etter hans far Akab, og Herren uttalte dette ord mot ham:

26 Sannelig, Nabots blod og hans sønners blod så jeg igår, sier Herren, og jeg vil gjengjelde dig det på denne mark, sier Herren. Så ta nu og kast ham inn på marken efter Herrens ord!

27 Da Judas konge Akasja så det, flyktet han og tok veien til havehuset; men Jehu satte efter ham og ropte: Slå også ham ned! Og de slo ham ned i hans vogn i Gur-kleven ved Jibleam, og han flyktet til Megiddo og døde der.

28 Hans tjenere kjørte ham til Jerusalem, og de begravde ham i hans grav hos hans fedre i Davids stad.

29 Men Akasja var blitt konge over Juda i Jorams, Akabs sønns ellefte år.

30 Så kom Jehu til Jisre'el; og da Jesabel hørte det, sminket hun sine øine og smykket sitt hode og så ut gjennom vinduet.

31 Og da Jehu kom inn gjennom porten, ropte hun: Kommer du med fred, du Simri som slo din herre ihjel?

32 Men han så op mot vinduet og sa: Hvem holder med mig? Hvem? Da så to, tre hoffmenn ut gjennom vinduet.

33 Han ropte: Styrkt henne ned! Da styrtet de henne ned, og hennes blod sprutet opefter veggene og på hestene, og han lot hestene trække henne ned.

34 Så gikk han inn, og da han hadde ett og drukkert, sa han: Se efter denne forbannede kvinne og begrav henne! For hun er kongedatter.

35 Men da de gikk avsted for å begrave henne, fant de ikke annet av henne enn hjerneskillen og føttene og hendene.

³⁶ De vendte tilbake og fortalte ham det; da sa han: Dette er det ord som Herren talte gjennom sin tjener tisbitten Elias da han sa: På Jisre'els mark skal hundene fortære Jesabels kjøtt,
³⁷ og Jesabels lik skal bli som møkk på jorden på Jisre'els mark, så ingen skal kunne si: Dette er Jesabel.

KAPITTEL 10

Akab hadde sytti sønner i Samaria; og Jehu skrev brever og sendte dem til Samaria, til de øverste i Jisre'el, de eldste, og til de formyndere som Akab hadde innsatt for sine sønner; i brevene stod det:

² Når nu dette brev kommer til eder, I som har eders herres sønner hos eder, og som råder over vognene og hestene og en fast by og våbnene,

³ så utse eder den beste og mest skikkede blandt eders herres sønner og sett ham på hans fars trone og strid for eders herres hus!

⁴ Men de blev meget forferdet og sa: De to konger holdt ikke stand mot ham; hvorledes skulde da vi kunne det?

⁵ Så sendte slottshøvdingen og høvdingen over byen og de eldste og formynderne bud til Jehu og lot si: Vi er dine tjenere, og alt hvad du sier til oss, vil vi gjøre; vi vil ikke gjøre nogen til konge; gjør du hvad du finner for godt!

⁶ Da skrev han atter et brev til dem, og i det stod det: Dersom I holder med mig og vil lyde mitt bud, så hugg hodet av eders herres sønner og kom til mig i Jisre'el imorgen ved denne tid! Men kongens sønner, sytti i tallet, bodde hos de store i byen, som opfostret dem.

⁷ Da nu brevet kom til dem, tok de kongens sønner og drepte dem, sytti i tallet, og la deres hoder i kurver og sendte dem til ham i Jisre'el.

⁸ Da budet kom og meldte ham at de var kommet med kongesønnenes hoder, sa han: Legg dem i to hauger foran inngangen til porten til imorgen!

⁹ Og om morgenen gikk han ut og trådte frem og sa til alt folket: I er uten skyld! Det er jeg som har fått i stand en sammensvergelse mot min herre og drept ham; men hvem har slått alle disse ihjel?

¹⁰ Nu ser I at ikke noget av det som Herren har talt mot Akabs hus, faller til jorden; men Herren har gjort det som han talte gjennom sin tjener Elias.

¹¹ Så slo Jehu ihjel alle som var tilbake av Akabs hus i Jisre'el, og alle hans stormenn og hans kjenninger og hans prester; han lot ikke nogen bli i live eller slippe unda.

¹² Siden gjorde Jehu sig rede og drog avsted til Samaria. Og da han underveis kom til Bet-Eked-Haro'im,

¹³ møtte han Judas konge Akasjas brødre [de. brorsønner.] Han spurte dem: Hvem er I? De svarte: Vi er brødre av Akasja og er på vei ned for å hilse på kongens barn og dronningens barn.

¹⁴ Da sa han: Grip dem levende! Så grep de dem levende og drepte dem ved brønnen i Bet-Eked, to og firti i tallet; han lot ikke en av dem bli i live.

¹⁵ Da han så drog derfra, traff han på Jonadab, Rekabs sønn, som kom ham i møte, og han hilste på ham og sa til ham: Mener du det like så opriktig med mig som jeg med dig? Jonadab svarte: Ja. Er det så sa Jehu, da gi mig din hånd! Da gav han ham hånden; og han lot ham stige op til sig i vognen.

¹⁶ Og han sa: Følg med mig og se hvor nidkjær jeg er for Herren! Så lot han ham kjøre på

sin vogn.

17 Og da han kom til Samaria, slo han ihjel alle som var tilbake av Akabs hus i Samaria, til han hadde utryddet det, etter det ord som Herren hadde talt til Elias.

18 Siden samlet Jehu alt folket og sa til dem: Akab har dyrket Ba'al lite, Jehu vil dyrke ham meget.

19 Så kall nu alle Ba'als profeter, alle hans tjenere og alle hans prester hit til mig, ikke en må mangle! For jeg vil holde en stor slaktofferfest for Ba'al; hver den som ikke møter, skal late livet. Men dette gjorde Jehu med svik for å utrydde Ba'als tjenere.

20 Så sa Jehu: Hold en hellig festforsamling for Ba'al! Da utropte de en sådan fest.

21 Og Jehu sendte bud omkring i hele Israel, og alle Ba'als tjenere kom; det var ikke nogen som lot være å komme. Og de gikk inn i Ba'als hus, og Ba'als hus blev fullt fra ende til annen.

22 Så sa han til den som hadde tilsyn med klædekammeret: Hent frem klædninger for alle Ba'als tjenere! Og han hentet klædningene frem til dem.

23 Da nu Jehu sammen med Jonadab, Rekabs sønn, kom til Ba'als hus, sa han til Ba'als tjenere: Se nøie efter at det ikke er nogen av Herrens tjenere her iblandt eder, men bare Ba'als-tjenere!

24 Så gikk de inn for å ofre slaktoffer og brennoffer, og Jehu stilte åtti mann utenfor huset og sa: Hvis nogen slipper unda av de menn som jeg overgir i eders hender, skal det bøtes liv for liv.

25 Da de var ferdig med å ofre brennofferet, sa Jehu til drabantene og livvakten: Gå inn, slå dem ihjel, la ikke en slippe ut! Så slo de dem med sverdets egg, og drabantene og livvakten kastet dem ut og gikk til Ba'als-husets by. [de. den del av byen hvor Ba'als hus var, eller en del boliger som hørte til Ba'als hus]

26 Og de bar ut støttene i Ba'als hus og brente dem op,

27 og Ba'als egen støtte rev de ned; og Ba'als hus rev de ned og gjorde det til vannhuser, som er der den dag idag.

28 Således utryddet Jehu Ba'al av Israel.

29 Men fra Jeroboams, Nebats sønns synder, som han hadde fått Israel til å gjøre, vek Jehu ikke -- fra gullkalvene i Betel og Dan.

30 Herren sa til Jehu: Fordi du har gjort til gagns hvad rett var i mine øine, og gjort mot Akabs hus alt det jeg vilde, så skal dine sønner til fjerde ledd sitte på Israels trone.

31 Men Jehu gav ikke akt på å vandre i Herrens, Israels Guds lov av alt sitt hjerte; han vek ikke fra Jeroboams synder, som han hadde fått Israel til å gjøre.

32 Ved denne tid begynte Herren å løsrive stykker av Israel; Hasael slo dem på hele Israels grense

33 og tok på østsiden av Jordan hele Gileads land, gadittene og rubenittene og manassittene, like fra Aroer ved Arnon-åen, både Gilead og Basan.

34 Hvad som ellers er å fortelle om Jehu, om alt det han gjorde og alle hans store gjerninger, det er opskrevet i Israels kongers krønike.

35 Og Jehu la sig til hvile hos sine fedre, og han blev begravet i Samaria; og hans sønn Joakas blev konge i hans sted.

36 Den tid Jehu var konge over Israel i Samaria, var åtte og tyve år.

KAPITTEL 11

Da Akasjas mor Atalja fikk vite at hennes sønn var død, tok hun sig for å utrydde hele den kongelige ætt.

² Men Akasjas søster Joseba, kong Jorams datter, tok Joas, Akasjas sønn, og førte ham hemmelig bort fra kongesønnene som skulde drepes, og førte ham og hans amme inn i sengekammeret. [de. det kammer hvor sengklærne blev opbevart] Således skjulte de ham for Atalja, så han ikke blev drept.

³ Siden var han hos henne i Herrens hus og blev holdt skjult i seks år, mens Atalja regjerte i landet.

⁴ Men i det syvende år sendte Jojada bud efter livvaktens høvedsmenn og lot dem komme inn til sig i Herrens hus og gjorde en pakt med dem og tok dem i ed der i Herrens hus og viste dem kongens sønn.

⁵ Og han bød dem og sa: Hør nu hvad I skal gjøre: Den ene tredjedel av eder skal tiltrede vekten på sabbaten og holde vakt ved kongens hus,

⁶ og den annen tredjedel i Surporten og den tredje tredjedel i porten bak drabantene; således skal I holde vakt ved huset og avstenge det;

⁷ men de to deler av eder, de som treder av på sabbaten, de skal holde vakt i Herrens hus hos kongen.

⁸ I skal stille eder rundt omkring kongen, hver mann med våben i hånd, og den som vil trenge inn i rekkene, skal drepes; I skal være om kongen, bade når han går ut, og når han går inn.

⁹ Høvedsmennene gjorde aldeles som presten Jojada bød dem; de tok hver sine menn, både dem som tiltrådte på sabbaten, og dem som trådte av på sabbaten, og kom til presten Jojada.

¹⁰ Og presten gav høvedsmennene de spyd og skjold som hadde tilhørt kong David, og som var i Herrens hus.

¹¹ Og drabantene stod opstilt, hver mann med våben i hånd, fra husets høire side til husets venstre side bortimot alteret og bortimot huset rundt omkring kongen.

¹² Så førte han kongesønnen ut og satte kronen på ham og overgav ham vidnesbyrdet, [loven] og de gjorde ham til konge og salvet ham; og de klappet i hendene og ropte: Kongen leve!

¹³ Da Atalja hørte drabantenes og folkets rop, gikk hun inn i Herrens hus til folket.

¹⁴ Der fikk hun se at kongen stod på forhøiningen, som skikk var, og høvedsmennene og trompetblåserne stod hos ham, og hele folkemengden gledet sig og støtte i trompetene; da sønderrev Atalja sine klær og ropte: Oprør, oprør!

¹⁵ Men presten Jojada bød høvedsmennene, dem som var satt over hæren, og sa til dem: Før henne ut mellom rekkene, og om nogen følger henne, så drep ham med sverd! For presten hadde sagt: Hun må ikke drepes i Herrens hus!

¹⁶ Så gjorde de plass for henne til begge sider, og hun gikk den vei som hestene pleier å kjøre inn til kongens hus; og der blev hun drept.

¹⁷ Og Jojada gjorde en pakt mellom Herren og kongen og folket at de skulde være Herrens folk, og en pakt mellom kongen og folket.

¹⁸ Og hele folkemengden gikk inn i Ba'als hus og rev det ned; hans altere og hans billeder knuste de aldeles, og Ba'als prest Mattan drepte de foran alterne. Og presten satte folk til å ha tilsyn med Herrens hus.

¹⁹ Så tok han med sig høvedsmennene og livvakten og drabantene og hele folkemengden, og de førte kongen ned fra Herrens hus og gikk inn i kongens hus gjennom drabantenes port; og han satte sig på kongetronen.

²⁰ Og hele folkemengden gledet sig, og byen var rolig; men Atalja hadde de drept med sverd i kongens hus.

²¹ Joas var syv år gammel da han blev konge.

KAPITTEL 12

I Jehus syvende år blev Joas konge, og han regjerte i Jerusalem i firti år; hans mor hette Sibja og var fra Be'erseba.

² Joas gjorde hvad rett var i Herrens øine, hele tiden, så lenge presten Jojada veiledet ham.

³ Dog blev offerhaugene ikke nedlagt; folket blev ved å ofre og brenne røkelse på haugene.

⁴ Joas sa til prestene: Alle penger som kommer inn til Herrens hus som hellige gaver, både pengene fra dem som kommer med i manntallet, og utløsnings-pengene for folk efter det verd som fastsettes for hver enkelt, og alle de penger som nogen av fri vilje kommer med til Herrens hus,

⁵ dem skal prestene ta imot, hver av sine kjenninger, og de skal bøte husets brøst overalt hvor det finnes nogen brøst.

⁶ Men i kong Joas' tre og tyvende år hadde prestene ennu ikke bøtt husets brøst.

⁷ Da kalte kong Joas presten Jojada og prestene til sig og sa til dem: Hvorfor bøter I ikke husets brøst? Nu skal I ikke lenger ta imot penger av eders kjenninger, men gi dem fra eder til å bøte husets brøst med.

⁸ Og prestene samtykte i at de ikke skulde ta imot penger av folket og heller ikke gi sig av med å bøte husets brøst.

⁹ Så tok presten Jojada en kiste og boret et hull i dens lokk og satte den ved alteret på høire side, der hvor folk går inn i Herrens hus, og i den la prestene som hadde vakt ved dørtreskelen, alle de penger som kom inn til Herrens hus.

¹⁰ Og når de så at det var mange penger i kisten, gikk kongens skriver og ypperstepresten dit op og knyttet dem inn og tellet de penger som fantes i Herrens hus.

¹¹ Så overgav de pengene som de hadde veid, til dem som forestod arbeidet og hadde tilsyn med Herrens hus; og de gav dem igjen ut til tømmermennene og bygningsmennene som arbeidet på Herrens hus,

¹² og til murerne og stenhuggerne og likeså til innkjøp av tre og hugne stener for å bøte Herrens huses brøst og i det hele til alt som blev gitt ut for å sette huset i stand.

¹³ Men det blev ikke gjort sølvfat eller kniver eller skåler til å spreng blod med eller trompeter eller noget slags kar av gull eller sølv til Herrens hus for de penger som kom inn til Herrens hus,

¹⁴ men de overgav dem til dem som forestod arbeidet, og de brukte dem til å sette Herrens hus i stand.

¹⁵ Og det blev ikke holdt regnskap med de menn til hvem pengene blev overgitt forat de skulde gi dem til dem som utførte arbeidet; for de fór redelig frem.

¹⁶ Men skyldoffer(-)og syndofferpengene kom ikke inn til Herrens hus; de tilfalt prestene.

¹⁷ På den tid drog Syrias konge Hasael op og stred mot Gat og inntok det; derefter satte han sig fore å dra op mot Jerusalem.

¹⁸ Da tok Judas konge Joas alle de hellige ting som hans fedre Josafat og Joram og Akasja, Judas konger, hadde helliget, og dem han selv hadde helliget, og alt det gull som

fantes i skattkammerne i Herrens hus og i kongens hus, og sendte det til Syrias konge Hasael. Da drog han bort og gikk ikke mot Jerusalem.

¹⁹ Hva som ellers er å fortelle om Joas og om alt det han gjorde, er opskrevet i Judas kongers krønike.

²⁰ Hans tjenere reiste sig og fikk i stand en sammensvergelse og drepte Joas i Millo-huset, som går ned til Silla;

²¹ det var Josakar, Sim'ats sønn, og Josabad, Somers sønn, hans tjenere, som drepte ham. Da han var død, begravde de ham hos hans fedre i Davids stad; og hans sønn Amasja blev konge i hans sted.

KAPITTEL 13

I Judas konge Joas', Akasjas sønns tre og tyvende år blev Joakas, Jehus sønn, konge over Israel i Samaria, og han regjerte i sytten år.

² Han gjorde hva ondt var i Herrens øine, og fulgte Jeroboam, Nebats sønn, i hans synder, som han hadde fått Israel til å gjøre; dem vek han ikke fra.

³ Da optendtes Herrens vrede mot Israel, og han gav dem i den syriske konge Hasaels og hans sønn Benhadads hånd hele tiden.

⁴ Men Joakas bønnfalt Herren, og Herren hørte ham, fordi han så Israels trengsel; for syrernes konge trengte dem.

⁵ Og Herren gav Israel en frelser, så de slapp ut av syrernes herredømme, og Israels barn bodde i sine hjem som før.

⁶ Allikevel vek de ikke fra Jeroboams huses synder, som han hadde fått Israel til å gjøre; i dem vandret de; ja, endog Astarte-billedet blev stående i Samaria.

⁷ Herren bønnhørte Joakas for han hadde ikke levnet Joakas flere folk enn femti hestfolk og ti vogner og ti tusen fotfolk; for kongen i Syria hadde ødelagt dem og tresket dem til støv.

⁸ Hva som ellers er å fortelle om Joakas, om alt det han gjorde, og om hans store gjerninger, det er opskrevet i Israels kongers krønike.

⁹ Og Joakas la sig til hvile hos sine fedre, og han blev begravet i Samaria; og hans sønn Joas blev konge i hans sted.

¹⁰ I Judas konge Joas' syv og trettiende år blev Joakas' sønn Joas konge over Israel i Samaria, og han regjerte i seksten år.

¹¹ Han gjorde hva ondt var i Herrens øine; han vek ikke fra noen av Jeroboams, Nebats sønns synder, som han hadde fått Israel til å gjøre; dem vandret han i.

¹² Hva som ellers er å fortelle om Joas, om alt det han gjorde, og om hans store gjerninger, hvorledes han stred mot Judas konge Amasja, det er opskrevet i Israels kongers krønike.

¹³ Og Joas la sig til hvile hos sine fedre, og Jeroboam satte sig på hans trone. Joas blev begravet i Samaria hos Israels konger.

¹⁴ Da Elisa var falt i den sykdom som han døde av, kom Israels konge Joas ned til ham og bød sig gråtende over ham og sa: Min far, min far! Israels vogner og ryttere!

¹⁵ Da sa Elisa til ham: Hent en bue og noen piler! Så hentet han en bue og noen piler til ham.

¹⁶ Og han sa til Israels konge: Legg din hånd på buen! Og han la sin hånd på den. Og Elisa la sine hender på kongens hender.

- ¹⁷ Så sa han: Lukk op vinduet mot øst! Og han lukket det op. Da sa Elisa: Skyt! Så skjøt han. Da sa han: En frelsens pil fra Herren, en frelsens pil mot syrerne! Du skal slå syrerne i Afek og gjøre ende på dem.
- ¹⁸ Så sa han: Ta pilene! Og han tok dem. Da sa han til Israels konge: Slå på jorden! Og han slo tre ganger; så holdt han op.
- ¹⁹ Da blev den Guds mann vred på ham og sa: Du burde ha slått fem eller seks ganger; da hadde du slått syrerne og gjort ende på dem; men nu skal du bare slå syrerne tre ganger.
- ²⁰ Så døde Elisa, og de begravde ham. Ved årets begynnelse pleide moabittiske herjeflokker å falle inn i landet.
- ²¹ Så hendte det mens de var i ferd med å begrave en mann, at de fikk se en herjeflokk; da kastet de mannen ned i Elisas grav, og med det samme mannen rørte ved Elisas ben, blev han levende igjen og reiste sig op på sine føtter.
- ²² Kongen i Syria Hasael hadde trengt Israel så lenge Joakas levde.
- ²³ Men Herren var dem nådig og forbarmet sig over dem og vendte sig til dem for den pakts skyld som han hadde gjort med Abraham, Isak og Jakob; han vilde ikke ødelegge dem, og han kastet dem ennu ikke bort fra sitt åsyn.
- ²⁴ Men da kongen i Syria Hasael var død, og hans sønn Benhadad var blitt konge i hans sted,
- ²⁵ tok Joas, Joakas' sønn, de byer som Hasael hadde tatt fra hans far Joakas i krigen, tilbake fra Benhadad, Hasaels sønn. Tre ganger slo Joas ham og tok tilbake de byer som hadde hørt Israel til.

KAPITTEL 14

- I** Israels konge Joas', Joakas' sønns annet år blev Amasja konge; han var sønn av Judas konge Joas.
- ² Han var fem og tyve år gammel da han blev konge, og regjerte ni og tyve år i Jerusalem; hans mor hette Joaddan og var fra Jerusalem.
- ³ Han gjorde hvad rett var i Herrens øine, men ikke som hans stamfar David; han gjorde aldeles som sin far Joas.
- ⁴ Dog blev offerhaugene ikke nedlagt; folket blev ved å ofre og brenne røkelse på haugene.
- ⁵ Så snart han hadde fått kongedømmet fast i sin hånd, slo han ihjel dem av sine tjenere som hadde slått ihjel hans far kongen.
- ⁶ Men mordernes barn drepte han ikke, efter det som er skrevet i Mose lovbok, hvor Herren har gitt dette bud: Foreldre skal ikke lide døden for sine barns skyld, og barn ikke lide døden for sine foreldres skyld; men enhver skal dø for sin egen synd.
- ⁷ Han slo Edom i Saltdalen, ti tusen mann, og inntok Sela og kalte det Jokte'el, som det heter den dag idag.
- ⁸ På den tid sendte Amasja bud til Israels konge Joas, sønn av Joakas, Jehus sønn, og lot si: Kom, la oss prøve styrke med hverandre!
- ⁹ Men Israels konge Joas sendte bud til Judas konge Amasja og svarte: Tornebusken på Libanon sendte bud til sederen på Libanon og lot si: La min sønn få din datter til hustru! Men de ville dyr på Libanon fór frem og trådte tornebusken ned.
- ¹⁰ Du har slått Edom, og derfor er du blitt overmodig; la dig nøie med den ære og bli

hjemme! Hvorfor vil du kalle ulykken ned over dig, så du går til grunne, både du og Juda med dig?

11 Men Amasja hørte ikke på ham. Da drog Israels konge Joas op, og han og Judas konge Amasja prøvde styrke med hverandre ved Bet-Semes, som hører til Juda.

12 Og Judas menn blev slått av Israels menn, og de flyktet hver til sitt hjem;

13 men Judas konge Amasja, sønn av Joas, Akasjas sønn, blev tatt til fange av Israels konge Joas ved Bet-Semes. Og da de kom til Jerusalem, rev han ned et stykke av Jerusalems mur, fra Efra'im-porten til Hjørneporten, fire hundre alen.

14 Og han tok alt det gull og sølv og alle de kar som fantes i Herrens hus og i skattkammerne i kongens hus, og dessuten gislene; sa vendte han tilbake til Samaria.

15 Hvad som ellers er å fortelle om Joas, om det han gjorde, og om hans store gjerninger og hans krig med Judas konge Amasja, det er opskrevet i Israels kongers krønike.

16 Og Joas la sig til hvile hos sine fedre og blev begravet i Samaria hos Israels konger, og hans sønn Jeroboam blev konge i hans sted.

17 Judas konge Amasja, Joas' sønn, levde femten år efterat Israels konge Joas, Joakas' sønn, var død.

18 Hvad som ellers er å fortelle om Amasja, det er opskrevet i Judas kongers krønike.

19 De gjorde en sammensvergelse mot ham i Jerusalem, og han flyktet til Lakis; men de sendte folk efter ham til Lakis og drepte ham der.

20 Så kjørte de ham derfra med hester, [nemlig til Jerusalem] og han blev begravet i Jerusalem hos sine fedre i Davids stad.

21 Og alt Judas folk tok og gjorde Asarja, [dss. Ussias] som da var seksten år gammel, til konge i hans far Amasjas sted.

22 Han gjorde Elat til en fast by og vant det tilbake for Juda, efterat kongen hadde lagt sig til hvile hos sine fedre.

23 I Judas konge Amasjas, Joas' sønns femtende år blev Jeroboam, sønn av Israels konge Joas, konge i Samaria, og han regjerte i en og firti år.

24 Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine; han vek ikke fra nogen av de synder som Jeroboam, Nebats sønn, hadde gjort og fått Israel til å gjøre.

25 Han vant tilbake Israels landemerker fra der hvor veien går til Hamat, og like til Ædemarks-havet, efter det ord som Herren, Israels Gud, hadde talt ved sin tjener profeten Jonas, Amittais sønn, fra Gat-Hefer.

26 For Herren hadde sett at Israel var stedt i bitter nød, og det var ute både med store og små, og Israel hadde ingen hjelper.

27 Og Herren hadde ikke sagt at han vilde utslette Israels navn under himmelen; derfor frelste han dem ved Jeroboam, Joas' sønn.

28 Hvad som ellers er å fortelle om Jeroboam, om alt det han gjorde, og om hans store gjerninger, hvilke kriger han førte, og hvorledes han vant tilbake til Israel den del av Damaskus og Hamat som før hadde tilhørt Juda, det er opskrevet i Israels kongers krønike.

29 Og Jeroboam la sig til hvile hos sine fedre, hos Israels konger, og hans sønn Sakarja blev konge i hans sted.

KAPITTEL 15

1 Israels konge Jeroboams syv og tyvende år blev Asarja, sønn av Judas konge Amasja, konge.

2 Han var seksten år gammel da han blev konge, og regjerte to og femti år i Jerusalem; hans mor hette Jekolja og var fra Jerusalem.

3 Han gjorde hvad rett var i Herrens øine, aldeles som hans far Amasja hadde gjort.

4 Dog blev offerhaugene ikke nedlagt; folket blev ved å ofre og brenne røkelse på haugene.

5 Og Herren slo kongen, så han blev spedalsk til sin dødsdag, og han bodde i et hus for sig selv; og Jotam, kongens sønn, forestod kongens hus og dømte landets folk.

6 Hvad som ellers er å fortelle om Asarja og om alt det han gjorde, det er opskrevet i Judas kongers krønike.

7 Og Asarja la sig til hvile hos sine fedre, og de begravde ham hos hans fedre i Davids stad, og hans sønn Jotam blev konge i hans sted.

8 I Judas konge Asarjas åtte og trettiende år blev Sakarja, Jeroboams sønn, konge over Israel i Samaria, og han regjerte i seks måneder.

9 Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine, likesom hans fedre hadde gjort; han vek ikke fra Jeroboams, Nebats sønns synder, som han hadde fått Israel til å gjøre.

10 Og Sallum, sønn av Jabes, fikk i stand en sammensvergelse mot ham og slo ham ihjel i folkets påsyn og blev konge i hans sted.

11 Hvad som ellers er å fortelle om Sakarja, det er opskrevet i Israels kongers krønike.

12 Således gikk det ord i oppfyllelse som Herren hadde talt til Jehu; han hadde sagt: Dine sønner skal sitte på Israels trone til fjerde ledd. Og så blev det.

13 Sallum, sønn av Jabes, blev konge i Judas konge Ussias' ni og trettiende år og regjerte en måneds tid i Samaria.

14 Da drog Menahem, Gadis sønn, op fra Tirsa og kom til Samaria og slo Sallum, Jabes' sønn, ihjel i Samaria og blev konge i hans sted.

15 Hvad som ellers er å fortelle om Sallum og om den sammensvergelse han fikk i stand, det er opskrevet i Israels kongers krønike.

16 På den tid drog Menahem ut fra Tirsa og herjet Tifsah med alt der var, og hele det tilhørende land. Det var fordi byen ikke hadde åpnet portene for ham, han herjet den; alle dets fruktsommelige kvinner lot han opskjære.

17 I Judas konge Asarjas ni og trettiende år blev Menahem, Gadis sønn, konge over Israel i Samaria, og han regjerte i ti år.

18 Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine; han vek ikke, så lenge han levde, fra Jeroboams, Nebats sønns synder, som han hadde fått Israel til å gjøre.

19 Kongen i Assyria Ful falt inn i landet; da gav Menahem Ful tusen talenter sølv forat han skulde holde med ham og trygge kongedømmet i hans hånd.

20 Og Menahem fikk de penger han skulde gi til kongen i Assyria, inn ved å legge skatt på Israel, på alle rikmenn, femti sekel på hver. Så vendte kongen i Assyria tilbake og blev ikke lenger i landet.

21 Hvad som ellers er å fortelle om Menahem og om alt det han gjorde, det er opskrevet i Israels kongers krønike.

22 Og Menahem la sig til hvile hos sine fedre, og hans sønn Pekahja blev konge i hans sted.

23 I Judas konge Asarjas femtiende år blev Pekahja, Menahems sønn, konge over Israel i Samaria, og han regjerte i to år.

- ²⁴ Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine; han vek ikke fra Jeroboams, Nebats sønns synder, som han hadde fått Israel til å gjøre.
- ²⁵ Og Pekah, sønn av hans høvedsmann Remalja, fikk i stand en sammensvergelse mot ham og slo ham ihjel i Samaria i borgen i kongens hus og tillike Argob og Arje; han hadde med sig femti mann av gileadittene; og da han hadde drept ham, blev han konge i hans sted.
- ²⁶ Hvad som ellers er å fortelle om Pekahja og om alt det han gjorde, det er opskrevet i Israels kongers krønike.
- ²⁷ I Judas konge Asarjas to og femtiende år blev Pekah, Remaljas sønn, konge over Israel i Samaria, og han regjerte i tyve år.
- ²⁸ Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine; han vek ikke fra Jeroboams, Nebats sønns synder, som han hadde fått Israel til å gjøre.
- ²⁹ I Israels konge Pekahs dager kom kongen i Assyria Tiglat-Pileser og tok Ijon og Abel-Bet-Ma'aka og Janoah og Kedes og Hasor og Gilead og Galilea, hele Naftalis land; og han bortførte innbyggerne til Assyria.
- ³⁰ Og Hosea, Elas sønn, fikk i stand en sammensvergelse mot Pekah, Remaljas sønn, og slo ham ihjel og blev konge i hans sted i Jotams, Ussias' sønns tyvende år [de. i det tyvende år efterat Jotam blev konge, altså i hans eftermann Akas' fjerde regjeringsår.]
- ³¹ Hvad som ellers er å fortelle om Pekah og om alt det han gjorde, det er opskrevet i Israels kongers krønike.
- ³² I Israels konge Pekahs, Remaljas sønns annet år blev Jotam, sønn av Judas konge Ussias, konge.
- ³³ Han var fem og tyve år gammel da han blev konge, og regjerte seksten år i Jerusalem; hans mor hette Jerusa og var datter av Sadok.
- ³⁴ Han gjorde hvad rett var i Herrens øine; han gjorde aldeles som sin far Ussias.
- ³⁵ Dog blev offerhaugene ikke nedlagt; folket blev ved å ofre og brenne røkelse på haugene. Det var han som bygget den øvre port i Herrens hus.
- ³⁶ Hvad som ellers er å fortelle om Jotam og om alt det han gjorde, det er opskrevet i Judas kongers krønike.
- ³⁷ I de dager begynte Herren å sende kongen i Syria Resin og Pekah, Remaljas sønn, mot Juda.
- ³⁸ Og Jotam la sig til hvile hos sine fedre og blev begravet hos sine fedre i sin far Davids stad, og hans sønn Akas blev konge i hans sted.

KAPITTEL 16

- ¹ Pekahs, Remaljas sønns syttende år blev Akas, sønn av Judas konge Jotam, konge.
- ² Akas var tyve år gammel da han blev konge, og han regjerte seksten år i Jerusalem. Han gjorde ikke hvad rett var i Herrens, hans Guds øine som hans far David,
- ³ men vandret på Israels kongers vei, ja, han lot endog sin sønn gå gjennom ilden efter de vederstyggelige skikker hos de folk som Herren hadde drevet bort for Israels barn,
- ⁴ og han ofret og brente røkelse på haugene og bakkene og under hvert grønt tre.
- ⁵ På den tid drog kongen i Syria Resin og Israels konge Pekah, Remaljas sønn, op for å angripe Jerusalem; og de kringsatte Akas, men de kunde ikke komme til å gjøre noget angrep
- ⁶ På den tid la kongen i Syria Resin Elat til Syria; han drev jødene bort fra Elat, og syrerne

kom til Elat og bosatte sig der og bor der den dag idag.

⁷ Da sendte Akas bud til kongen i Assyria Tiglat-Pileser og lot si: Jeg er din tjener og din sønn; kom og frels mig fra Syrias konge og Israels konge, som har overfalt mig!

⁸ Og Akas tok det sølv og gull som fantes i Herrens hus og i skattkammerne i kongens hus, og sendte det som gave til kongen i Assyria.

⁹ Og kongen i Assyria gjorde som han bad; han drog op og inntok Damaskus og bortførte innbyggerne til Kir og drepte Resin.

¹⁰ Da drog kong Akas til Damaskus for å møte kongen i Assyria Tiglat-Pileser, og da han så alteret i Damaskus, sendte han en tegning av alteret og et bilde av det til presten Uria, aldeles som det var gjort.

¹¹ Og presten Uria bygget alteret; aldeles etter det bilde som kong Akas hadde sendt fra Damaskus, gjorde presten Uria alteret, innen kong Akas kom tilbake fra Damaskus.

¹² Da kongen kom tilbake fra Damaskus og så alteret, gikk han frem til det og ofret på det.

¹³ Og han brente sitt brennoffer og sitt matoffer og helte ut sitt drikkoffer, og han sprengte blodet av sitt takkoffer på alteret.

¹⁴ Men kobberalteret, som stod for Herrens åsyn, flyttet han bort fra huset, fra dets sted mellom det nye alter og Herrens hus, og satte det på nordsiden av det nye alter.

¹⁵ Og kong Akas bød presten Uria: På det store alter skal du brenne morgen-brennofferet og aften-matofferet og kongens brennoffer og hans matoffer og brennofferet for alt folket i landet og deres matoffer og deres drikkoffer, og alt blodet av brennofferne og av slaktofferne skal du sprengte på det; men kobberalteret vil jeg ha til å holde bønn ved.

¹⁶ Og presten Uria gjorde aldeles som kong Akas hadde befalt.

¹⁷ Kong Akas skar også fyllingene ut av fotstykkene og tok karene ned av dem, og han tok havet ned av kobberoksene som stod under det, og satte det på et underlag av sten.

¹⁸ Og den dekkede sabbatsgang som de hadde bygget ved huset, og kongens ytre inngang la han inn i Herrens hus for den assyriske konges skyld.

¹⁹ Hva som ellers er å fortelle om Akas, om det han gjorde, det er opskrevet i Judas kongers krønike.

²⁰ Og Akas la sig til hvile hos sine fedre og blev begravet hos sine fedre i Davids stad, og hans sønn Esekias blev konge i hans sted.

KAPITTEL 17

I Judas konge Akas' tolvte år blev Hosea, sønn av Ela, konge over Israel i Samaria, og han regjerte i ni år.

² Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine, dog ikke som de konger i Israel som hadde vært før ham.

³ Han drog kongen i Assyria Salmanassar op imot, og Hosea blev hans tjener og måtte svare skatt til ham.

⁴ Men da kongen i Assyria kom etter at Hosea hadde innlatt sig i en sammensvergelse, idet han hadde sendt bud til kongen i Egypten Soa og ikke lenger betalt skatt til kongen i Assyria, således som han før hadde gjort år for år, så satte kongen i Assyria ham fast og holdt ham i fengsel.

⁵ For kongen i Assyria drog op over hele landet, og han rykket frem mot Samaria og holdt det kringsatt i tre år.

⁶ I Hoseas niende år inntok den assyriske konge Samaria og bortførte Israel til Assyria; og

han lot dem bo i Halah og ved Habor, en elv i Gosan, og i Medias byer.

⁷ Således gikk det fordi Israels barn syndet mot Herren sin Gud, som hadde ført dem op fra Egyptens land og utfridd dem av den egyptiske konge Faraos hånd, og fryktet andre guder

⁸ og vandret etter de hedningefolks skikker som Herren hadde drevet bort for Israels barn, og etter de skikker som Israels konger hadde innført.

⁹ Og Israels barn tilhyllet Herren sin Gud med ord som ikke var rette, [de. med falske forklaringer av Herrens ord tilhyllet og skjulte de hans sanne vesen] og de bygget sig offerhauger på alle sine bosteder like fra vakttårnene til de faste byer,

¹⁰ og de reiste støtter og Astarte-billeder på hver høi bakke og under hvert grønt tre,

¹¹ og de brente røkelse der på alle haugene likesom de hedningefolk Herren hadde drevet bort for dem, og de gjorde onde ting, så de vakte Herrens harme,

¹² og de dyrket de motbydelige avguder om hvem Herren hadde sagt til dem: Det skal I ikke gjøre.

¹³ Og Herren vidnet for Israel og for Juda ved alle sine profeter, alle seerne, og sa: Vend om fra eders onde veier og hold mine befalinger og bud efter hele den lov som jeg gav eders fedre, og som jeg sendte til eder ved mine tjenere profetene!

¹⁴ Men de vilde ikke høre og var hårdnakkede som sine fedre, som ikke trodde på Herren sin Gud,

¹⁵ og de forkastet hans bud og den pakt som han hadde gjort med deres fedre, og de vidnesbyrd som han hadde gitt dem, og fulgte de tomme avguder og blev dårlige og efterlignet de hedningefolk som bodde rundt omkring dem, om hvilke Herren hadde budt dem at de ikke skulde gjøre som de,

¹⁶ og de forlot alle Herrens, sin Guds bud og gjorde sig støpte billeder, to kalver, og de gjorde et Astarte-billede og tilbad hele himmelens hær og dyrket Ba'al,

¹⁷ og de lot sine sønner og døtre gå gjennom ilden og gav sig av med spådomskunster og varselydning og solgte sig selv til å gjøre hvad ondt var i Herrens øine, så de vakte hans harme.

¹⁸ Da blev Herren såre vred på Israel og støtte dem bort fra sitt åsyn; det blev ingen tilbake uten Juda stamme alene.

¹⁹ Heller ikke Juda holdt Herrens, sin Guds bud, men de vandret i de skikker som Israel hadde innført.

²⁰ Derfor forkastet Herren hele Israels ætt og plaget dem og gav dem i røveres hånd, inntil han kastet dem bort fra sitt åsyn.

²¹ For han hadde revet Israel løs fra Davids hus, og de gjorde Jeroboam, Nebats sønn, til konge; og Jeroboam drog Israel bort fra Herren og forførte dem til stor synd.

²² Og Israels barn vandret i alle de synder som Jeroboam hadde gjort; de vek ikke fra dem,

²³ inntil Herren støtte Israel bort fra sitt åsyn, således som han hadde talt ved alle sine tjenere profetene. Så blev Israel bortført fra sitt land til Assyria, hvor de har vært til denne dag.

²⁴ Og kongen i Assyria lot det komme folk fra Babel og Kuta og Avva og Hamat og Sefarva'im og lot dem bo i Samarias byer istedenfor Israels barn; og de tok Samaria i eie og bosatte sig i byene der.

²⁵ Men da de i begynnelsen av sitt opphold. der ikke fryktet Herren, sendte Herren løver iblandt dem, og de herjet mellom dem.

²⁶ Da sa folk til kongen i Assyria: De folk som du førte bort og lot bo i Samarias byer, vet

ikke hvorledes landets gud skal dyrkes; og han har sendt løver iblandt dem, og de dreper dem, fordi de ikke vet hvorledes landets gud skal dyrkes.

27 Da bød kongen i Assyria: La en av de prester som I har ført bort derfra, fare dit! De [de. han og hans ledsagere.] skal dra avsted og bosette sig der, så han kan lære dem hvorledes landets gud skal dyrkes.

28 Så kom da en av de prester som de hadde ført bort fra Samaria, og bosatte sig i Betel; og han lærte dem hvorledes de skulde frykte Herren.

29 Hvert folk gjorde sig sine gudebilleder og satte dem i husene på de hauger som Samarias innbyggere hadde gjort -- hvert folk i de byer hvor de bodde.

30 Mennene fra Babel gjorde sig et bilde av Sukkot-Benot, og mennene fra Kut et bilde av Nergal, og mennene fra Hamat et bilde av Asima,

31 Og avvittene et bilde av Nibhas og av Tartak, og sefarvittene brente sine sønner i ilden for Adrammelek og Anammelek, Sefarva'ims guder.

32 Men de fryktet også Herren og gjorde hvem de vilde av sine egne til prester for haugene, og de ofret for dem i husene på haugene.

33 De fryktet Herren, men dyrket også sine egne guder på samme vis som de hedningefolk de var bortført fra.

34 Ennu den dag idag følger de sine forrige skikker; de frykter ikke Herren [i sannhet.] og gjør ikke efter de forskrifter og regler de har fått, eller efter den lov og de bud Herren har gitt etterkommerne av Jakob, han som han gav navnet Israel,

35 og Herren gjorde en pakt med dem og bød dem: I skal ikke frykte andre guder og ikke tilbede dem og ikke dyrke dem og ikke ofre til dem,

36 men Herren, som førte eder op fra Egyptens land med stor kraft og med utrakt arm, ham skal I frykte, og ham skal I tilbede, og til ham skal I ofre,

37 og de forskrifter og regler og den lov og de bud han lot skrive for eder, skal I gi akt på å holde alle dager, og I skal ikke frykte andre guder;

38 og den pakt jeg gjorde med eder, skal I ikke glemme, og I skal ikke frykte andre guder,

39 men Herren eders Gud skal I frykte, og han skal fri eder av alle eders fienders hånd.

40 Men de vilde ikke høre, de bar sig at på samme vis som før.

41 Så fryktet da disse hedningefolk Herren, men dyrket på samme tid sine utskårne bilder; også deres barn og deres barnebarn har helt til denne dag gjort som deres fedre gjorde.

KAPITTEL 18

1 Israels konge Hoseas, Elas sønns tredje år blev Esekias, sønn av Judas konge Akas, konge.

2 Han var fem og tyve år gammel da han blev konge, og han regjerte ni og tyve år i Jerusalem; hans mor hette Abi og var datter av Sakarja.

3 Han gjorde hvad rett var i Herrens øine, aldeles som hans far David hadde gjort.

4 Han nedla offerhaugene og søndersto billedstøttene og hugg Astarte-billedet i stykker og knuste den kobberslange Moses hadde gjort; for like til den tid hadde Israels barn brent røkelse for den; de kalte den Nehustan.

5 Til Herren, Israels Gud, satte han sin lit, og efter ham har det ikke vært hans like blandt alle Judas konger, heller ikke blandt dem som hadde vært før ham.

6 Han holdt fast ved Herren, han vek ikke fra ham, og han holdt hans bud, dem som

Herren hadde gitt Moses.

⁷ Og Herren var med ham; i alt han tok sig fore, bar han sig viselig at. Han falt fra kongen i Assyria og vilde ikke tjene ham lenger.

⁸ Han slo filistrene og tok deres land like til Gasa og de omliggende bygder like fra vaktårnene til de faste byer.

⁹ I kong Esekias' fjerde år, som var Israels konge Hoseas, Elas sønns syvende år, drog Salmanassar, kongen i Assyria, op imot Samaria og kringsatte det.

¹⁰ Da tre år var gått, inntok de det; det var i Esekias' sjette år, som var Israels konge Hoseas niende år, Samaria blev inntatt.

¹¹ Og kongen i Assyria bortførte Israel til Assyria og flyttet dem til Halah og til Habor, en elv i Gosan, og til Medias byer,

¹² fordi de ikke hadde hørt på Herrens, sin Guds røst, men overtrådt hans pakt -- alt det Moses, Herrens tjener, hadde befalt; de hverken hørte eller gjorde efter det.

¹³ I kong Esekias' fjortende år drog kongen i Assyria Sankerib op imot alle Judas faste byer og inntok dem.

¹⁴ Da sendte Judas konge Esekias bud til den assyriske konge i Lakis og lot si: Jeg har syndet; vend tilbake fra mig! Hva du legger på mig, vil jeg bære. Da påla kongen i Assyria Judas konge Esekias å betale tre hundre talenter sølv og tretti talenter gull.

¹⁵ Og Esekias gav alt det sølv som fantes i Herrens hus og i skattkammerne i kongens hus.

¹⁶ Ved den leilighet lot Esekias gullet bryte av dørene på Herrens tempel og av dørstolpene som Esekias, Judas konge, hadde klædd med gull, og gav det til kongen i Assyria.

¹⁷ Men kongen i Assyria sendte Tartan og Rabsaris og Rabsake med en stor hær fra Lakis til kong Esekias i Jerusalem; og de drog op og kom til Jerusalem, og da de var kommet dit, stanset de ved vannledningen fra den øvre dam, ved alfarveien til Vaskervollen.

¹⁸ Og de ropte på kongen; da gikk slottshøvdingen Eljakim, Hilkias' sønn, ut til dem sammen med statsskriveren Sebna og historieskriveren Joah, Asafs sønn.

¹⁹ Og Rabsake sa til dem: Si til Esekias: Så sier den store konge, kongen i Assyria: Hva er det for en trygghet som er kommet over dig?

²⁰ Du sier -- men det er bare tomme ord: -- Her er innsikt og styrke nok til krig. Til hvem setter du da din lit, siden du har gjort oprør mot mig?

²¹ Nuvel, du setter din lit til Egypten, denne knekkede rørstav, som når en støtter sig på den, går inn i hans hånd og gjennomborer den; således er kongen i Egypten Farao for alle dem som setter sin lit til ham.

²² Men sier I til mig: Vi setter vår lit til Herren vår Gud -- er det da ikke hans offerhauger og altere Esekias har tatt bort, da han sa til Juda og Jerusalem: For dette alter skal I tilbede, her i Jerusalem?

²³ Men gjør nu et veddemål med min herre, kongen i Assyria: Jeg vil gi dig to tusen hester om du kan få dig folk til å ride på dem.

²⁴ Hvorledes skulde du da kunne drive tilbake en eneste stattholder, en av min herres ringeste tjenere? Derfor setter du din lit til Egypten og håper å få vogner og hestfolk derfra.

²⁵ Mener du da at jeg har draget op mot dette sted for å ødelegge det, uten at Herren har villet det? Nei, Herren har selv sagt til mig: Dra op mot dette land og ødelegg det!

²⁶ Da sa Eljakim, Hilkias' sønn, og Sebna og Joah til Rabsake: Tal til dine tjenere på syrisk, for vi forstår det sprog, og tal ikke til oss på jødisk, så folket som står på muren,

hører det!

²⁷ Men Rabsake svarte: Er det til din herre og til dig min herre har sendt mig for å tale disse ord? Er det ikke til de menn som sitter på muren og må ete sitt eget skarn og drikke sitt eget vann likesom I selv?

²⁸ Og Rabsake trådte frem og ropte med høi røst på jødisk og talte således: Hør den store konges, den assyriske konges ord!

²⁹ Så sier kongen: La ikke Esekias få narret eder! For han makter ikke å redde eder av hans hånd.

³⁰ Og la ikke Esekias få eder til å sette eders lit til Herren, idet han sier: Herren vil redde oss, og denne by skal ikke gis i kongen av Assyrias hånd.

³¹ Hør ikke på Esekias! For så sier kongen i Assyria: Gjør fred med mig og kom ut til mig, så skal I få ete hver av sitt vintre og av sitt fikentre og drikke hver av vannet i sin brønn,

³² til jeg kommer og henter eder til et land som ligner eders land, et land med korn og most, et land med brød og vingårder, et land med oljetrær og honning, så I kan leve og ikke skal dø! Hør ikke på Esekias når han vil forføre eder og si: Herren vil redde oss!

³³ Har vel noen av folkenes guder reddet sitt land av kongen i Assyrias hånd?

³⁴ Hvor er Hamats og Arpads guder? Hvor er Sefarva'ims, Henas og Ivvas guder? Har vel Samarias guder reddet det av min hånd?

³⁵ Hvem er det blandt alle landenes guder som har reddet sitt land av min hånd, så Herren skulde redde Jerusalem av min hånd?

³⁶ Men folket tidde og svarte ham ikke et ord; for kongens bud lød så: I skal ikke svare ham.

³⁷ Så kom slottshøvdingen Eljakim, Hilcias' sønn, og statsskriveren Sebna og historieskriveren Joah, Asafs sønn, til Esekias med sønderrevne klær og meldte ham hvad Rabsake hadde sagt.

KAPITTEL 19

Da kong Esekias hørte det, sønderrev han sine klær og klædde sig i sekk og gikk inn i Herrens hus.

² Og han sendte slottshøvdingen Eljakim og statsskriveren Sebna og de eldste blandt prestene, klædd i sekk, til profeten Esaias, Amos' sønn.

³ Og de sa til ham: Så sier Esekias: En nødens og tuktelsens og vanærens dag er denne dag; barnet er kommet til modermunnen, men det er ingen kraft til å føde.

⁴ Kanskje Herren din Gud vil høre alt det Rabsake har sagt, han som hans herre, kongen i Assyria, har sendt for å håne den levende Gud, så at han straffer ham for de ord Herren din Gud har hørt. Opsend da en bønn for den levning som ennå er iglen!

⁵ Da kong Esekias' tjenere kom til Esaias,

⁶ sa Esaias til dem: Så skal I si til eders herre: Så sier Herren: Frykt ikke for de ord du hørte, de som assyrerkongens tjenere hånte mig med!

⁷ Se, jeg vil inngi ham et sådant sinn at han for et rykte han får høre, vender tilbake til sitt land; og jeg vil la ham falle for sverdet i sitt land.

⁸ Da Rabsake vendte tilbake, fant han assyrerkongen i ferd med å stride mot Libna; for han hadde hørt at han hadde brutt op fra Lakis.

⁹ Da hørte kongen si om Tirhaka, kongen i Etiopia, at han hadde draget ut for å stride mot ham. Så sendte han atter bud til Esekias og sa:

- 10** Så skal I si til Judas konge Esekias: La ikke din Gud, som du setter din lit til, få narret dig, så du tenker som så: Jerusalem skal ikke gis i assyrerkongens hånd.
- 11** Du har hørt hvad kongene i Assyria har gjort med alle landene, at de har ødelagt dem, og du skulde bli reddet?
- 12** Har vel folkenes guder frelst dem som mine fedre ødela, Gosan og Karan og Resef og Edens barn i Telassar?
- 13** Hvor er nu Hamats konge og Arpads konge og byen Sefarva'ims konge, Henas og Ivvas konger?
- 14** Da Esekias hadde mottatt brevet av sendebudene og lest det, gikk han op til Herrens hus, og der bredte Esekias det ut for Herrens åsyn.
- 15** Og Esekias bad for Herrens åsyn og sa: Herre, Israels Gud, du som troner på kjerubene! Du alene er Gud for alle jordens riker, du har gjort himmelen og jorden.
- 16** Herre, bøi ditt øre til og hør! Herre, oplat dine øine og se! Hør de ord som Sankerib har sendt for å håne den levende Gud!
- 17** Det er sant, Herre, at kongene i Assyria har ødelagt folkene og deres land,
- 18** og de har kastet deres guder i ilden; for de er ikke guder, men et verk av menneskehender, tre og sten, og derfor kunde de gjøre dem til intet.
- 19** Men frels oss nu. Herre vår Gud, av hans hånd, så alle jordens riker må kjenne at du, Herre, alene er Gud!
- 20** Da sendte Esaias, Amos' sønn, bud til Esekias og lot si! Så sier Herren, Israels Gud: Hvad du har bedt mig om vedkommende kongen i Assyria Sankerib, har jeg hørt.
- 21** Således lyder det ord Herren har talt om ham: Jomfruen, Sions datter, forakter dig, spotter dig; Jerusalems datter ryster på hodet efter dig.
- 22** Hvem har du hånet og spottet, og mot hvem har du løftet din røst? Du har løftet dine øine til det høie, mot Israels Hellige.
- 23** Ved dine sendebud har du hånet Herren og sagt: Med mine tall-løse vogner drog jeg op på fjellenes tinder, til Libanons øverste topper, og jeg hugger ned dets høieste sedrer, dets herlige cypresser, og jeg trenger frem til dets øverste hvilested, dets frodige skog;
- 24** jeg gravde brønner og drakk av fremmede vann, og jeg tørker ut alle Egyptens strømmer med mine fotsåler.
- 25** [Herrens ord til Sankerib.] Har du da ikke hørt det? Fra fjerne tider har jeg gjort det, fra fordums dager har jeg laget det så. Nu har jeg latt det komme, så du har fått makt til å ødelegge faste byer og gjøre dem til øde grushauger.
- 26** Og deres innbyggere blev maktløse; de blev forferdet og skamfulle; de blev som gresset på marken og som de grønne urter, som gresset på takene og som korn som er ødelagt av brand før det er fullvokset.
- 27** Enten du sitter eller du går ut og inn, så vet jeg det, og jeg vet at du raser mot mig.
- 28** Fordi du raser mot mig, og din overmodige trygghet har nådd op til mine ører, så vil jeg legge min ring i din nese og mitt bissel mellem dine leber og føre dig tilbake den vei du kom.
- 29** Og dette skal du [Esekias.] ha til tegn: I år skal I ete det korn som vokser av sig selv, og neste år det som skyter op fra roten; men i det tredje år skal I så og høste og plante vingårder og ete deres frukt.
- 30** Og den rest som har sloppet unda av Judas hus, skal skyte dypere rot nedentil og bære frukt oventil.
- 31** For fra Jerusalem skal utgå en levning og fra Sions berg en rest som har sloppet unda;

Herrens nidkjærhet skal gjøre dette.

³² Derfor sier Herren så om kongen i Assyria: Han skal ikke komme inn i denne by og ikke skyte en pil inn i den, og han skal ikke rykke frem mot den med skjold og ikke opkaste voll mot den.

³³ Den vei han kommer, skal han vende tilbake, og inn i denne by skal han ikke komme, sier Herren.

³⁴ Og jeg vil verne denne by og frelse den, for min skyld og for min tjener Davids skyld.

³⁵ Og samme natt skjedde det at Herrens engel gikk ut og slo hundre og fem og åtti tusen mann i assyrernes leir; og da folk stod op om morgenen, fikk de se dem alle ligge der som døde kropp.

³⁶ Da brøt kongen i Assyria Sankerib op og drog bort og vendte tilbake; og siden holdt han sig i ro i Ninive.

³⁷ Men da han engang tilbad i sin gud Nisroks hus, slo Adrammelek og Sareser ham ihjel med sverd. De kom sig unda og flyktet til Ararats land, og hans sønn Asarhaddon blev konge i hans sted.

KAPITTEL 20

Ved den tid blev Esekias dødssyk; da kom profeten Esaias, Amos' sønn, inn til ham og sa til ham: Så sier Herren: Beskikk ditt hus! For du skal dø og ikke leve lenger.

² Da vendte han sitt ansikt mot veggen og bad til Herren og sa:

³ Akk, Herre! kom dog i hu at jeg har vandret for ditt åsyn i trofasthet og med helt hjerte og gjort hvad godt er i dine øine! Og Esekias gråt høit.

⁴ Men Esaias var ennå ikke kommet ut av den indre by, da kom Herrens ord til ham, og det lød så:

⁵ Vend tilbake og si til Esekias, mitt folks fyrste: Så sier Herren, din far Davids Gud: Jeg har hørt din bønn, jeg har sett dine tårer. Se, jeg vil helbrede dig; på den tredje dag skal du gå op til Herrens hus.

⁶ Og jeg vil legge femten år til din alder, og jeg vil redde dig og denne by av assyrerkongens hånd, og jeg vil verne denne by for min skyld og for min tjener Davids skyld.

⁷ Og Esaias sa: Hent en fikenkake! Så hentet de en fikenkake og la den på bylden, og han frisknet til.

⁸ Og Esekias sa til Esaias: Hvad skal jeg ha til tegn på at Herren vil helbrede mig, så jeg den tredje dag kan gå op til Herrens hus?

⁹ Esaias svarte: Dette skal du ha til tegn fra Herren på at Herren vil holde det han har lovt: Skal skyggen gå ti streker frem, eller skal den gå ti streker tilbake?

¹⁰ Esekias sa: Det er en lett sak for skyggen å strekke sig ti streker frem; nei, skyggen skal gå ti streker tilbake.

¹¹ Da ropte profeten Esaias til Herren; og han lot skyggen gå tilbake de streker som den var gått ned på Akas' solskive -- ti streker.

¹² På den tid sendte Berodak Baladan, Baladans sønn, kongen i Babel, brev og gaver til Esekias; for han hadde hørt at Esekias hadde vært syk.

¹³ Da Esekias hadde hørt på dem, lot han dem få se hele sitt skattkammer, sølvet og gullet og krydderiene og den kostbare olje og hele sitt våbenhus og alt det som fantes i hans skattkammere; det var ikke den ting Esekias ikke lot dem få se i sitt hus og i hele sitt

rike.

14 Da kom profeten Esaias til kong Esekias og sa til ham: Hva sa disse menn, og hvorfra kommer de til dig? Esekias svarte: De er kommet fra et land langt borte, fra Babel.

15 Og han sa: Hva fikk de se i ditt hus? Esekias svarte: Alt det som er i mitt hus, har de fått se; det var ikke den ting jeg ikke lot dem lå se i mine skattkammer.

16 Da sa Esaias til Esekias: Hør Herrens ord!

17 Se, de dager kommer da alt det som er i ditt hus, og alle de skatter dine fedre har samlet like til denne dag, skal føres bort til Babel; det skal ikke bli noen ting tilbake, sier Herren.

18 Og blandt dine sønner som skal utgå av dig, som du skal avle, skal det være noen som blir tatt til hoffmenn i kongen av Babels palass.

19 Da sa Esekias til Esaias: Det Herrens ord som du har talt, er godt. Så sa han: Er det ikke så, når det skal være fred og trygghet i mine dager?

20 Hva som ellers er å fortelle om Esekias og om alle hans store gjerninger, og hvorledes han gjorde dammen og vannledningen og førte vannet inn i byen, det er opskrevet i Judas kongers krønike.

21 Og Esekias la sig til hvile hos sine fedre, og hans sønn Manasse blev konge i hans sted.

KAPITTEL 21

Manasse var tolv år gammel da han blev konge, og han regjerte fem og femti år i Jerusalem; hans mor hette Hefsiba.

2 Han gjorde hva ond var i Herrens øine, efter de vederstyggelige skikker hos de hedningefolk Herren hadde drevet bort for Israels barn.

3 Han bygget op igjen de offerhauger som hans far Esekias hadde ødelagt, og reiste altere for Ba'al og gjorde et Astarte-billede, likesom Israels konge Akab hadde gjort, og han tilbad hele himmelens hær og dyrket den.

4 Og han bygget altere i Herrens hus, enda Herren hadde sagt: I Jerusalem vil jeg la mitt navn bo.

5 For hele himmelens hær bygget han altere i begge forgårdene til Herrens hus.

6 Han lot sin sønn gå gjennom ilden og gav sig av med å spå av skyene og å tyde varsler og fikk sig dødningemanere og sannsigere; han gjorde meget som var ond i Herrens øine, så han vakte hans harme.

7 Og han satte det Astarte-billede han hadde gjort, i det hus hvorom Herren hadde sagt til David og hans sønn Salomo: I dette hus og i Jerusalem, som jeg har utvalgt blandt alle Israels stammer, vil jeg la mitt navn bo til evig tid,

8 og jeg vil ikke mere la Israel vandre hjemløs bort fra det land jeg gav deres fedre, så sant de bare gir akt på å gjøre alt det jeg har pålagt dem, efter hele den lov min tjener Moses gav dem.

9 Men de vilde ikke høre, og Manasse forførte dem, så de gjorde ennu mere ond enn de hedningefolk som Herren hadde utryddet for Israels barn.

10 Da talte Herren ved sine tjenere profetene og sa:

11 Fordi Judas konge Manasse har gjort disse vederstyggelige ting -- gjort det som er verre enn alt det amorittene som var før ham gjorde, og tilmed har forført Juda til synd med sine motbydelige avguder,

- ¹² derfor sier Herren, Israels Gud, så: Se, jeg fører ulykke over Jerusalem og Juda, så det skal ringe for begge ørene på hver den som hører om det.
- ¹³ Jeg vil utstrekke samme målesnor over Jerusalem som over Samaria og bruke samme vektlodd som mot Akabs hus, og jeg vil tørke bort Jerusalem, likesom en tørker av et fat og når det er avtørket, snur op ned på det.
- ¹⁴ Og jeg vil støte fra mig levningen av min arv og overgi dem i deres fienders hånd, og de skal bli til bytte og rov for alle sine fiender,
- ¹⁵ fordi de har gjort hvad ondt er i mine øine, og egget mig til vrede fra den dag deres fedre gikk ut av Egypten og like til denne dag.
- ¹⁶ Manasse utøste også uskyldig blod i så stor mengde at han fylte Jerusalem dermed fra ende til ende, foruten den synd at han forførte Juda til å synde og gjøre hvad ondt var i Herrens øine.
- ¹⁷ Hvad som ellers er å fortelle om Manasse og om alt det han gjorde, og om den synd som han gjorde, det er opskrevet i Judas kongers krønike.
- ¹⁸ Og Manasse la sig til hvile hos sine fedre og blev begravet i haven til sitt hus, i Ussas have, og hans sønn Amon blev konge i hans sted.
- ¹⁹ Amon var to og tyve år gammel da han blev konge, og han regjerte to år i Jerusalem; hans mor hette Mesullemet; hun var datter av Harus og var fra Jotba.
- ²⁰ Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine, likesom hans far Manasse hadde gjort.
- ²¹ Han vandret i alle deler på den vei hans far hadde vandret, og dyrket de motbydelige avguder hans far hadde dyrket, og tilbad dem.
- ²² Han forlot Herren, sine fedres Gud, og vandret ikke på Herrens vei.
- ²³ Og Amons tjenere sammensvor sig mot ham og drepte kongen i hans hus.
- ²⁴ Men landets folk slo ihjel alle dem som hadde sammensvoret sig mot kong Amon, og så gjorde de hans sønn Josias til konge i hans sted.
- ²⁵ Hvad som ellers er å fortelle om Amon, om det han gjorde, det er opskrevet i Judas kongers krønike.
- ²⁶ Han blev begravet i sin grav i Ussas have, og hans sønn Josias blev konge i hans sted.

KAPITTEL 22

Josias var åtte år gammel da han blev konge, og han regjerte en og tretti år i Jerusalem; hans mor hette Jedida; hun var datter av Adaja og var fra Boskat.

² Han gjorde hvad rett var i Herrens øine, og vandret i alle deler på sin far Davids vei; han vek ikke av hverken til høire eller til venstre.

³ I kong Josias' attende år hendte det at kongen sendte statsskriveren Safan, sønn av Asalja, Mesullams sønn, til Herrens hus og sa:

⁴ Gå op til ypperstepresten Hilkias og be ham telle sammen alle de penger som er kommet inn til Herrens hus, og som vokterne ved dørtreskelen har samlet inn hos folket,

⁵ og overgi dem til dem som forestår arbeidet og har tilsyn med Herrens hus, forat de igjen kan gi dem til dem som utfører arbeidet -- dem som arbeider i Herrens hus for å bøte husets brøst,

⁶ til tømmermennene og bygningsmennene og murerne, og likeså til innkjøp av tre og hugne stener for å sette huset i stand.

⁷ Men det skal ikke holdes regnskap med dem for de penger som overgis til dem; for de farer redelig frem.

- ⁸ Da sa ypperstepresten Hilcias til statsskriveren Safan: Jeg har funnet lovboken i Herrens hus. Og Hilcias gav boken til Safan, og han leste den.
- ⁹ Så kom statsskriveren Safan tilbake til kongen og meldte: Dine tjenere har tømt ut de penger som fantes i huset, og overgitt dem til dem som forestår arbeidet og har tilsyn med Herrens hus.
- ¹⁰ Og statsskriveren Safan fortalte kongen at presten Hilcias hadde gitt ham en bok. Og Safan leste den for kongen.
- ¹¹ Da kongen hørte lovbokens ord, sønderrev han sine klær.
- ¹² Og kongen bød presten Hilcias og Akikam, Safans sønn, og Akbor, Mikajas sønn, og statsskriveren Safan og kongens tjener Asaja:
- ¹³ Gå og spør Herren for mig og for folket og for hele Juda om det som står i denne bok som nu er funnet! For stor er Herrens vrede, som er optendt mot oss fordi våre fedre ikke har vært lydige mot denne boks ord og ikke gjort alt det som er oss foreskrevet.
- ¹⁴ Så gikk presten Hilcias og Akikam og Akbor og Safan og Asaja til profetinnen Hulda, hustru til klædeskammervokteren Sallum, sønn av Tikva, Karkas' sønn; hun bodde Jerusalem i den annen bydel; og de talte med henne.
- ¹⁵ Hun sa til dem: Så sier Herren, Israels Gud: Si til den mann som har sendt eder til mig:
- ¹⁶ Så sier Herren: Se, jeg fører ulykke over dette sted og dets innbyggere -- alt det som står i den bok som Judas konge har lest,
- ¹⁷ fordi de har forlatt mig og brent røkelse for andre guder for å vekke min harme med alt sine henders verk; min vrede er optendt mot dette sted, og den skal ikke utslukkes.
- ¹⁸ Og til Judas konge, som sendte eder for å spørre Herren, til ham skal I si således: Så sier Herren, Israels Gud: Du har nu hørt disse ord;
- ¹⁹ men fordi ditt hjerte blev bløtt, og du ydmyket dig for Herrens åsyn da du hørte hvad jeg har talt mot dette sted og dets innbyggere -- at de skal bli til ødeleggelse og forbannelse -- og fordi du sønderrev dine klær og gråt for mitt åsyn, så har også jeg hørt, sier Herren.
- ²⁰ Derfor vil jeg samle dig til dine fedre, og du skal samles med dem i din grav i fred, og dine øine skal ikke se all den ulykke jeg vil føre over dette sted. Med dette svar kom de tilbake til kongen.

KAPITTEL 23

- D**a sendte kongen bud efter alle Judas og Jerusalems eldste, og de samledes hos ham.
- ² Og kongen gikk op til Herrens hus, og hver mann av Juda og alle Jerusalems innbyggere fulgte ham -- prestene og profetene og alt folket, både store og små; og han leste op for dem alt det som stod skrevet i paktens bok, den som var funnet i Herrens hus.
- ³ Og kongen stod på forhøiningen og gjorde den pakt for Herrens åsyn at de skulde følge Herren og holde hans bud og hans vidnesbyrd og hans forskrifter av alt sitt hjerte og av all sin sjel -- at de skulde holde denne pakts ord, de som var skrevet i denne bok. Og alt folket trådte inn i pakten.
- ⁴ Så bød kongen ypperstepresten Hilcias og prestene av annen rang og vokterne ved dørtreskelen å føre ut av Herrens tempel alle de redskaper som var gjort til Ba'al og Astarte og til hele himmelens hær; og han brente dem op utenfor Jerusalem på Kidron-markene og lot støvet av dem føre til Betel.
- ⁵ Han avsatte de prester som Judas konger hadde innsatt, og som brente røkelse på haugene i Judas byer og rundt omkring Jerusalem, og dem som brente røkelse for Ba'al, for solen og månen og dyrekretsens stjernebilleder og hele himmelens hær.

- ⁶ Han tok Astarte-billedet ut av Herrens hus og lot det føre utenfor Jerusalem til Kidron-dalen og brenne op i Kidron-dalen og knuse til støv; og han kastet støvet av det på de ringe folks graver.
- ⁷ Han rev ned tempel-bolernes huser, som lå like ved Herrens hus, hvor kvinnene vevde småtelt for Astarte.
- ⁸ Han lot alle prestene komme fra Judas byer og gjorde de hauger urene hvor prestene hadde brent røkelse, fra Geba til Be'erseba, og han brøt ned haugene ved portene, både den som lå ved inngangen til byhøvedsmannen Josvas port, og den som lå til venstre ved byporten.
- ⁹ Dog fikk haugenes prester ikke ofre på Herrens alter i Jerusalem, men de åt usyret brød blandt sine brødre.
- ¹⁰ Han gjorde også Tofet [det sted hvor Molok blev dyrket.] i Hinnoms barns dal urent, så ikke nogen skulde la sin sønn eller datter gå gjennom ilden for Molok.
- ¹¹ Han hadde bort de hester som Judas konger hadde innvidd til solen, tett ved inngangen til Herrens hus, ved hoffmannen Netan-Meleks kammer i Parvarim; [rimeligvis en samling av hus i nærheten av templet] og solens vogner brente han op med ild.
- ¹² Alterne på taket over Akas' sal, som Judas konger hadde gjort, og de alter som Manasse hadde gjort i begge forgårdene til Herrens hus, rev kongen ned; og han smuldret dem og hadde dem bort derfra og kastet støvet av dem i Kidrons bekk.
- ¹³ De offerhauger som lå midt imot Jerusalem på høire side av Ydeleggelsens berg, og som Israels konge Salomo hadde bygget for Astarte, sidoniernes vederstyggelighet, og for Kamos, Moabs vederstyggelighet, og for Milkom, Ammons barns vederstyggelighet, dem gjorde kongen urene.
- ¹⁴ Han slo billedstøttene i stykker og hugg ned Astarte-billedene og fylte det sted hvor de hadde stått, med menneskeben.
- ¹⁵ Også alteret i Betel, den offerhaug som Jeroboam, Nebats sønn, hadde gjort, han som fikk Israel til å synde, også det alter og den offerhaug rev han ned; og han brente op haugen og knuste den til støv; likeså brente han op Astarte-billedet.
- ¹⁶ Da Josias vendte sig om og så gravene som var der på fjellet, sendte han folk dit og lot benene ta ut av gravene og brenne op på alteret og gjorde det urent efter Herrens ord, det som den Guds mann hadde utropt, han som ropte ut at dette skulde skje.
- ¹⁷ Så sa han: Hvad er det for en stenstøtte jeg ser der borte? Byens menn svarte: Det er gravstedet til den Guds mann som kom fra Juda og ropte ut over alteret i Betel at det skulde skje som du nu har gjort.
- ¹⁸ Da sa han: La ham hvile i fred, ingen må flytte hans ben! Så lot de hans ben være i fred og likeså benene av den profet som var kommet fra Samaria.
- ¹⁹ Også alle offerhaug-husene i Samarias byer som Israels konger hadde gjort for å vekke Herrens harme, fikk Josias bort og gjorde med dem aldeles som han hadde gjort i Betel.
- ²⁰ Og alle offerhaug-prestene som var der, lot han drepe på alterne og brente menneskeben på dem. Så vendte han tilbake til Jerusalem.
- ²¹ Og kongen bød alt folket: Hold påske for Herren eders Gud, således som skrevet er i denne paktens bok!
- ²² For en påske som denne var ikke blitt holdt fra den tid da dommerne dømte Israel, heller ikke i hele den tid det hadde vært konger i Israel og Juda.
- ²³ Det var først i kong Josias' attende år at en sådan påske blev holdt for Herren i Jerusalem.
- ²⁴ Også dødningemanerne og sannsigerne og husgudene og de motbydelige avguder og

alle de vederstyggeligheter som hadde vært å se i Juda land og i Jerusalem, utryddet Josias for å holde lovens ord som var skrevet i den bok presten Hilkias hadde funnet i Herrens hus.

²⁵ Det hadde aldri før vært nogen konge som han, nogen som således hadde omvendt sig til Herren av alt sitt hjerte og av all sin sjel og av all sin styrke efter hele Mose lov, og efter ham opstod det ingen som han.

²⁶ Dog vendte Herren ikke om fra sin store, brennende vrede, som var optendt mot Juda for alle de harmelige synder hvormed Manasse hadde vakt hans harme.

²⁷ Og Herren sa: Også Juda vil jeg støte bort fra mitt åsyn, likesom jeg støtte Israel bort, og jeg vil forkaste denne stad som jeg har utvalgt, Jerusalem, og det hus hvorom jeg sa: Mitt navn skal bo der.

²⁸ Hvad som ellers er å fortelle om Josias og om alt det han gjorde, det er opskrevet i Judas kongers krønike.

²⁹ I hans tid drog kongen i Egypten Farao Neko op mot kongen i Assyria til Frat-elven, og kong Josias drog imot ham; men Neko drepte ham ved Megiddo, så snart han fikk se ham.

³⁰ Hans tjenere kjørte ham død fra Megiddo og førte ham til Jerusalem og begravde ham i hans grav; og landets folk tok og salvet Joakas, Josias' sønn, og gjorde ham til konge i hans fars sted.

³¹ Joakas var tre og tyve år gammel da han blev konge, og han regjerte tre måneder i Jerusalem; hans mor hette Hamutal; hun var datter av Jirmeja og var fra Libna.

³² Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine, aldeles som hans fedre hadde gjort.

³³ Farao Neko la ham i lenker i Ribla i Hamat-landet, efterat han var blitt konge i Jerusalem, og påla landet i bøter hundre talenter sølv og én talent gull.

³⁴ Så gjorde Farao Neko Eljakim, Josias' sønn, til konge i hans far Josias' sted og forandret hans navn til Jojakim; men Joakas tok han med sig til Egypten, og der døde han.

³⁵ Jojakim betalte sølvet og gullet til Farao; men han måtte utligne en skatt på landet for å kunne betale den sum som Farao hadde krevd; han inndrev sølvet og gullet av landets folk efter som enhver var lignet, og betalte det så til Farao Neko.

³⁶ Jojakim var fem og tyve år gammel da han blev konge, og han regjerte elleve år i Jerusalem; hans mor hette Sebida; hun var datter av Pedaja og var fra Ruma.

³⁷ Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine, aldeles som hans fedre hadde gjort.

KAPITTEL 24

I hans tid drog kongen i Babel Nebukadnesar op, og Jojakim blev hans tjener i tre år; da falt han fra ham igjen.

² Og Herren sendte mot ham kaldeiske og syriske og moabittiske og ammonittiske hærflokker; han sendte dem mot Juda for å ødelegge det efter det ord som Herren hadde talt ved sine tjenere profetene.

³ Det var bare efter Herrens bud dette kom over Juda, fordi han vilde støte dem bort fra sitt åsyn for Manasses synders skyld, for alt det han hadde gjort,

⁴ også for det uskyldige blods skyld som han hadde utøst, så han fylte Jerusalem med uskyldig blod; og Herren vilde ikke tilgi.

⁵ Hvad som ellers er å fortelle om Jojakim og om alt det han gjorde, det er opskrevet i Judas kongers krønike.

- ⁶ Og Jojakim la sig til hvile hos sine fedre, og hans sønn Jojakin blev konge i hans sted.
- ⁷ Men kongen i Egypten drog ikke mere ut av sitt land; for kongen i Babel hadde tatt alt det som hadde tilhørt kongen i Egypten, fra Egyptens bekk til Frat-elven.
- ⁸ Jojakin var atten år gammel da han blev konge, og han regjerte tre måneder i Jerusalem; hans mor hette Nehusta; hun var datter av Elnatan og var fra Jerusalem.
- ⁹ Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine, aldeles som hans far hadde gjort.
- ¹⁰ På den tid drog Babels konge Nebukadnesars menn op til Jerusalem, og byen blev kringsatt.
- ¹¹ Siden drog kongen i Babel Nebukadnesar selv mot byen, mens hans menn holdt den kringsatt.
- ¹² Da gikk Judas konge Jojakin ut til kongen i Babel, både han og hans mor og hans tjenere og høvedsmenn og hoffmenn; og kongen i Babel tok ham til fange i sitt åttende regjeringsår.
- ¹³ Han førte bort alle skattene i Herrens hus og i kongens hus, og han brøt gullet av alle de redskaper som Israels konge Salomo hadde latt gjøre i Herrens tempel, således som Herren hadde sagt.
- ¹⁴ Han bortførte hele Jerusalem, alle de fornemste og alle rikmenn -- ti tusen fanger -- og alle tømmermenn og stenhuggere og smeder; det blev ikke nogen tilbake uten de ringeste av landets folk.
- ¹⁵ Han bortførte Jojakin til Babel; også kongens mor og hustruer og hoffmenn og de mektigste i landet førte han fangne fra Jerusalem til Babel.
- ¹⁶ Og alle rikmennene -- syv tusen -- og tømmermennene og stenhuggerne og smedene -- tusen -- alle sammen djerne krigsmenn, dem førte kongen i Babel fangne til Babel.
- ¹⁷ Og kongen i Babel satte hans farbror Mattanja til konge i hans sted og forandret hans navn til Sedekias.
- ¹⁸ Sedekias var en og tyve år gammel da han blev konge, og han regjerte elleve år i Jerusalem; hans mor hette Hamital; hun var datter av Jirmeja og var fra Libna.
- ¹⁹ Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine, aldeles som Jojakim hadde gjort.
- ²⁰ For på grunn av Herrens vrede gikk det så med Jerusalem og Juda, inntil han kastet dem bort fra sitt åsyn. Og Sedekias falt fra kongen i Babel

KAPITTEL 25

I hans niende regjeringsår, i den tiende måned, på den tiende dag i måneden, drog kongen i Babel Nebukadnesar med hele sin hær mot Jerusalem og leiret sig mot det, og de bygget skanser mot det rundt omkring.

- ² Og de holdt byen kringsatt like til kong Sedekias' ellefte år.
- ³ På den niende dag i måneden [den fjerde måned] var hungersnøden så stor i byen at landets folk ikke hadde noget å ete.
- ⁴ Og byens mur blev gjennombrutt, og alle krigsmennene flyktet om natten gjennom porten mellom begge murene ved kongens have, mens kaldeerne lå leiret mot byen rundt omkring; og han [kongen] tok veien til ødemarken.
- ⁵ Men kaldeernes hær satte efter kongen og nådde ham igjen på Jerikos ødemarker; og hele hans hær spredte sig og forlot ham.
- ⁶ Og de grep kongen og førte ham op til Babels konge i Ribla og avsa dom over ham [fordi han hadde brutt sin ed til Babels konge.]

- ⁷ De drepte Sedekias' sønner for hans øine, og han lot Sedekias selv blinde og lot ham binde med to kobberlenker; så førte de ham til Babel.
- ⁸ I den femte måned, på den syvende dag i måneden -- det var Babels konge Nebukadnesars nittende år -- kom Nebusaradan, høvdingen over livvakten, en av Babels konges menn, til Jerusalem.
- ⁹ Han brente op Herrens hus og kongens hus, og alle Jerusalems hus -- alle stormennenes hus -- brente han op med ild.
- ¹⁰ Og hele den hær av kaldeere som høvdingen over livvakten hadde med sig, rev ned murene rundt omkring Jerusalem.
- ¹¹ Nebusaradan, høvdingen over livvakten, bortførte resten av folket, dem som var blitt tilbake i byen, og overløperne som var gått over til kongen i Babel, og resten av hopen.
- ¹² Bare noen av de ringeste i landet lot høvdingen over livvakten bli tilbake som vingårdsmenn og jordbrukere.
- ¹³ Kaldeerne slo i stykker kobbersøilene i Herrens hus og fotstykkene og kobberhavet i Herrens hus og førte kobberet av dem til Babel.
- ¹⁴ De tok også askebøttene og ildskuffene og knivene og røkelseskålene og alle kobberkarene som hadde vært brukt til tjenesten.
- ¹⁵ Også fyrfatene og skålene til å sprengne blod med, alt hvad det var av gull og alt hvad det var av sølv, det tok høvdingen over livvakten.
- ¹⁶ De to søiler, det ene hav og fotstykkene som Salomo hadde latt gjøre for Herrens hus -- i alle disse ting var kobberet ikke til å veie.
- ¹⁷ Atten alen høi var den ene søile, og det var et søilehode på den av kobber, og søilehodet var tre alen høit, og det var nettverk og granatepler på søilehodet rundt omkring, alt sammen av kobber, og likedan var det med den andre søile ved nettverket.
- ¹⁸ Høvdingen over livvakten tok ypperstepresten Seraja og Sefanja, en prest av annen rang, og de tre voktere ved dørtreskelen,
- ¹⁹ og fra byen tok han en hoffmann som var høvedsmann over krigsfolkene, og fem menn som ennu fantes i byen av dem som stadig hadde adgang til kongen, og skriveren hos hærføreren, han som utskrev landets folk til krigstjeneste, og seksti menn av landets folk som fantes i byen --
- ²⁰ dem tok Nebusaradan, høvdingen over livvakten, og førte til Babels konge i Ribla,
- ²¹ og Babels konge lot dem slå ihjel i Ribla i Hamat-landet. Således blev Juda bortført fra sitt land.
- ²² Over de folk som blev tilbake i Juda land, dem som kongen i Babel Nebukadnesar lot bli tilbake, satte han Gedalja, sønn av Akikam, Safans sønn.
- ²³ Da alle høvedsmennene for hærflokkene og deres menn hørte at kongen i Babel hadde satt Gedalja over landet, kom de til ham i Mispa -- det var Ismael, Netanjas sønn, og Johanan, Kareahs sønn, og Seraja, Tanhumets sønn, fra Netofat og Ja'asanja, ma'akatittens sønn, med sine menn.
- ²⁴ Og Gedalja gav dem og deres menn sin ed og sa til dem: Vær ikke redd kaldeernes menn, bli i landet og tjen kongen i Babel! Så skal det gå eder vel.
- ²⁵ Men i den syvende måned kom Ismael, sønn av Netanja, Elisamas sønn, en mann av kongelig ætt, og ti andre menn med ham, og de slo Gedalja ihjel, og likeså de jøder og kaldeere som var hos ham i Mispa.
- ²⁶ Da brøt alt folket op, både store og små, og høvedsmennene for hærflokkene, og de drog til Egypten; for de var redd kaldeerne.
- ²⁷ I det syv og trettiende år efterat Judas konge Jojakin var bortført, i den tolvte måned, på

den syv og tyvende dag i måneden, tok kongen i Babel Evilmerodak -- i det år han blev konge -- Judas konge Jojakin til nåde og førte ham ut av fengslet.

²⁸ Og han talte vennlig med ham og satte hans stol ovenfor stolene til de andre konger som var hos ham i Babel.

²⁹ Han la sin fangedrakt av og åt stadig ved hans bord, så lenge han levde.

³⁰ Og han fikk sitt stadige underhold fra kongen, hver dag det han den dag tiltrengte, så lenge han levde.

For other languages please go to **www.wordproject.org**